Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 14ης Ιουλίου 2021 *

«Ντάμπινγκ – Εισαγωγές ορισμένων σωλήνων κάθε είδους χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας και Ουκρανίας – Ενδιάμεση επανεξέταση – Υπολογισμός της κανονικής αξίας – Έξοδα πώλησης, διοικητικά έξοδα και άλλα γενικά έξοδα – Πωλήσεις μεταξύ συνδεδεμένων εταιριών – Συνήθεις εμπορικές πράξεις – Ενιαία οικονομική οντότητα – Άρθρο 2, παράγραφοι 3, 4 και 6, του κανονισμού (ΕΕ) 2016/1036 – Τιμή εξαγωγής – Προσαρμογή – Δραστηριότητες παρόμοιες προς εκείνες ενός αντιπροσώπου που εργάζεται με προμήθεια – Άρθρο 2, παράγραφος 10, σημείο θ', του κανονισμού 2016/1036 – Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως – Διαφορετική μέθοδος από εκείνη που χρησιμοποιήθηκε σε προηγούμενη έρευνα – Άρθρο 11, παράγραφος 9, του κανονισμού 2016/1036 – Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη – Δικαιώματα άμυνας»

Στην υπόθεση T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, με έδρα τη Νικόπολη (Ουκρανία),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, με έδρα το Ντνίπρο (Ουκρανία),

εκπροσωπούμενες από τον B. Servais, δικηγόρο,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την P. Němečková και τον G. Luengo,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2019/1295 της Επιτροπής, της 1ης Αυγούστου 2019, για την τροποποίηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2018/1469 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων κάθε είδους χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας και Ουκρανίας, ύστερα από μερική ενδιάμεση επανεξέταση σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΕ) 2016/1036 (ΕΕ 2019, L 204, σ. 22),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. da Silva Passos, πρόεδρο, L. Truchot (εισηγητή) και M. Sampol Pucurull, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

γραμματέας: Ε. Αρτεμίου, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Δεκεμβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Οι προσφεύγουσες, Interpipe Niko Tube LLC και Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, είναι δύο εταιρίες ουκρανικού δικαίου που δραστηριοποιούνται στην παραγωγή και την εξαγωγή σωλήνων χωρίς συγκόλληση.

2 Κατόπιν καταγγελίας που υπέβαλε στις 14 Φεβρουαρίου 2005 η επιτροπή άμυνας της βιομηχανίας σωλήνων από χάλυβα χωρίς συγκόλληση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κίνησε διαδικασία αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή χάλυβα, καταγωγής Κροατίας, Ρουμανίας, Ρωσίας και Ουκρανίας, σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1) [ο οποίος αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1225/2009 του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2009, L 343, σ. 51), ο οποίος με τη σειρά του αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 2016/1036 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2016, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2016, L 176, σ. 21, στο εξής: βασικός κανονισμός)] και, ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού 384/96 (νυν άρθρο 5 του βασικού κανονισμού), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 461/2004 του Συμβουλίου, της 8ης Μαρτίου 2004, για την τροποποίηση του κανονισμού 384/96 και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2026/97 για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 2004, L 77, σ. 12, στο εξής: τροποποιηθείς κανονισμός 384/96).

3 Στις 27 Ιουνίου 2006, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 954/2006, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή χάλυβα καταγωγής Κροατίας, Ρουμανίας, Ρωσίας και Ουκρανίας, την κατάργηση των κανονισμών (ΕΚ) αριθ. 2320/97 και (ΕΚ) αριθ. 348/2000 του Συμβουλίου, τον τερματισμό των διαδικασιών ενδιάμεσης επανεξέτασης και επανεξέτασης ενόψει της λήξης ισχύος των δασμών αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονται στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ρωσίας και Ρουμανίας και τον τερματισμό των διαδικασιών ενδιάμεσης επανεξέτασης των δασμών αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονται στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ρωσίας και Ρουμανίας και Κροατίας και Ουκρανίας (ΕΕ 2006, L 175, σ. 4).

4 Με τον κανονισμό 954/2006, το Συμβούλιο επέβαλε δασμό αντιντάμπινγκ με συντελεστή 25,1 % στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή χάλυβα, τους οποίους παρήγαν η CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube και η OJSC Nizhnedneprovsky

Tube Rolling Plant, δύο εταιρίες ουκρανικού δικαίου τις οποίες διαδέχθηκαν αντιστοίχως η Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) και η Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (στο εξής, από κοινού: πρώην εταιρίες Interpipe) στα δικαιώματα των οποίων έχουν υπεισέλθει οι προσφεύγουσες. Με τον κανονισμό αυτόν, το Συμβούλιο έκρινε ότι οι εν λόγω εταιρίες ήταν «συνδεμένες» με δύο εταιρίες πωλήσεων: την εδρεύουσα στην Ουκρανία SPIG Interpipe και την εδρεύουσα στην Ελβετία Sepco SA.

5 Με δικόγραφο προσφυγής που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 2006, οι πρώην εταιρίες Interpipe ζήτησαν την ακύρωση του κανονισμού 954/2006, κατά το μέτρο που αυτός τις αφορούσε.

6 Με απόφαση της 10ης Μαρτίου 2009, Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP κατά Συμβουλίου (T-249/06, στο εξής: πρώτη απόφαση Interpipe, EU:T:2009:62), το Γενικό Δικαστήριο, διαπιστώνοντας την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως και προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας, ακύρωσε το άρθρο 1 του κανονισμού 954/2006, κατά το μέτρο που ο δασμός αντιντάμπινγκ που είχε καθοριστεί για τις εξαγωγές προς την Ένωση των προϊόντων που κατασκεύαζαν οι συγκεκριμένες ουκρανικές εταιρίες υπερέβαινε εκείνον που θα ίσχυε εάν δεν είχε γίνει προσαρμογή της τιμής εξαγωγής λόγω προμήθειας, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του τροποποιηθέντος κανονισμού 384/96 [νυν άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού], όταν οι πωλήσεις πραγματοποιούνταν μέσω της ελβετικής εταιρίας Sepco. Από τη σκέψη 178 της προμνησθείσας απόφασης προκύπτει ότι, όταν διαπιστώνεται ότι παραγωγός αναθέτει εργασίες, οι οποίες κανονικά διεκπεραιώνονται από τμήμα πωλήσεων ενταγμένο στην εσωτερική του οργάνωση, σε εταιρία λιανικής πωλήσεως των προϊόντων του την οποία ελέγχει οικονομικά και με την οποία συναποτελεί μία ενιαία οικονομική οντότητα, δικαιολογείται το γεγονός ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή στηρίζονται στις τιμές που κατέβαλε ο πρώτος ανεξάρτητος αγοραστής στη συνδεόμενη επιχείρηση λιανικής, χωρίς να γίνει προσαρμογή λόγω προμήθειας. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, η Sepco μπορούσε να θεωρηθεί ως εσωτερικό τμήμα πωλήσεων των πρώην εταιριών Interpipe, οπότε τα θεσμικά όργανα δεν έπρεπε να προβούν σε καμία προσαρμογή στις τιμές που αυτή εφάρμοζε. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.

7 Με απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP (C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78), το Δικαστήριο απέρριψε τις αιτήσεις αναιρέσεως που άσκησαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή κατά της πρώτης απόφασης Interpipe.

8 Το Συμβούλιο συμμορφώθηκε προς την πρώτη απόφαση Interpipe εκδίδοντας τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 540/2012, της 21ης Ιουνίου 2012, για την τροποποίηση του κανονισμού 954/2006 (ΕΕ 2012, L 165, σ. 1). Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 11 έως 14 του εν λόγω εκτελεστικού κανονισμού, το περιθώριο ντάμπινγκ υπολογίστηκε εκ νέου χωρίς να γίνει προσαρμογή στην τιμή εξαγωγής, για τις πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν μέσω της συνδεδεμένης εταιρίας Sepco, λόγω προμήθειας, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του κανονισμού 1225/2009 (νυν άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού), ο οποίος είχε εν τω μεταξύ αντικαταστήσει τον τροποποιηθέντα κανονισμό 384/96. Ο εφαρμοστέος στις προσφεύγουσες συντελεστής του δασμού αντιντάμπινγκ καθορίστηκε σε 17,7 %.

9 Τα μέτρα αντιντάμπινγκ που προέβλεπε ο κανονισμός 954/2006, όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό 540/2012, διατηρήθηκαν για επιπλέον πέντε έτη, κατ’ εφαρμογήν του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 585/2012 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2012, για την επιβολή

οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων κάθε είδους χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας και Ουκρανίας, μετά από επανεξέταση ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1225/2009, και για την περάτωση της διαδικασίας επανεξέτασης ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων κάθε είδους χωρίς συγκόλληση, από σίδηρο ή χάλυβα, καταγωγής Κροατίας (ΕΕ 2012, L 174, σ. 5). Το Συμβούλιο έκρινε ότι οι προσφεύγουσες εξακολουθούσαν να συνεργάζονται με δύο συνδεδεμένους εμπόρους, εγκατεστημένους στην Ουκρανία και την Ελβετία (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω), υπό την επωνυμία πλέον LLC Interpipe Ukraine (στο εξής: IPU) και Interpipe Europe SA (στο εξής: IPE). Ο εφαρμοστέος στις προσφεύγουσες συντελεστής του δασμού αντιντάμπινγκ διατηρήθηκε στο 17,7 %.

10 Κατόπιν διαδικασίας ενδιάμεσης επανεξέτασης την οποία ζήτησαν οι προσφεύγουσες βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 3, του κανονισμού 1225/2009 (νυν άρθρου 11, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού) (στο εξής: περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση), το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 795/2012, της 28ης Αυγούστου 2012, για τροποποίηση του εκτελεστικού κανονισμού 585/2012 (ΕΕ 2012, L 238, σ. 1), δυνάμει του οποίου ο εφαρμοστέος στις προσφεύγουσες συντελεστής του δασμού αντιντάμπινγκ μειώθηκε στο 13,8 %.

11 Στις 4 Ιουλίου 2017, η Επιτροπή δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα την ανακοίνωση για την έναρξη επανεξέτασης ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονται στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων κάθε είδους χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας και Ουκρανίας (ΕΕ 2017, C 214, σ. 9). Η επανεξέταση την οποία αφορούσε η ανακοίνωση αυτή (στο εξής: περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση) στηριζόταν στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

12 Στις 7 Μαΐου 2018, η Επιτροπή δημοσίευσε επίσης στην Επίσημη Εφημερίδα την ανακοίνωση για την έναρξη μερικής ενδιάμεσης επανεξέτασης των μέτρων αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονται στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων κάθε είδους χωρίς συγκόλληση, καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ουκρανίας (ΕΕ 2018, C 159, σ. 18). Η επανεξέταση την οποία αφορούσε η ανακοίνωση αυτή (στο εξής: περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση), και η οποία πραγματοποιήθηκε κατόπιν αίτησης των προσφευγουσών στηριζόμενης στο άρθρο 11, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, περιοριζόταν στο ντάμπινγκ που τους προσαπτόταν.

13 Στις 13 Ιουλίου 2018, στο πλαίσιο της περατωθείσας το 2018 τελικής επανεξέτασης, η Επιτροπή απέστειλε στις προσφεύγουσες, σύμφωνα με το άρθρο 20 του βασικού κανονισμού, έγγραφο γενικής ενημέρωσης, με το οποίο τις πληροφόρησε ότι για τον καθορισμό των εξόδων πώλησης, των διοικητικών εξόδων και των λοιπών γενικών εξόδων τους (στο εξής: έξοδα ΠΔΓ), τα οποία ήταν αναγκαία για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 4, του βασικού κανονισμού, σκόπευε να λάβει υπόψη όχι μόνον τα έξοδα ΠΔΓ που αφορούσαν τις πωλήσεις του οικείου προϊόντος τις οποίες οι προσφεύγουσες πραγματοποιούσαν προς ανεξάρτητους πελάτες εγκατεστημένους στην Ουκρανία, είτε άμεσα είτε μέσω της IPU, αλλά επίσης τα έξοδα ΠΔΓ, εξαιρουμένων των εξόδων μεταφοράς, σε σχέση με τις πωλήσεις του εν λόγω προϊόντος, τις οποίες οι προσφεύγουσες πραγματοποιούσαν προς την IPU προκειμένου η τελευταία να μεταπωλήσει το προϊόν σε ανεξάρτητους πελάτες εγκατεστημένους στην Ουκρανία.

14 Εξάλλου, η Επιτροπή επισήμανε ότι οι προσφεύγουσες εξήγαν πλέον τα προϊόντα τους στην Ένωση όχι μόνον, όπως προηγουμένως, μέσω της IPE, αλλά και μέσω άλλης συνδεδεμένης εταιρίας, της Interpipe Central Trade GmbH (στο εξής: IPCT), εδρεύουσας στη Γερμανία, η

οποία έπρεπε να θεωρηθεί ως εισαγωγέας. Σύμφωνα με την πρώτη απόφαση Interpipe, η Επιτροπή δεν σκόπευε να εφαρμόσει στις τιμές που κατέβαλλαν ανεξάρτητοι πελάτες στην IPE προσαρμογή βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού, ενώ εξεδήλωσε την πρόθεση να εισαγάγει προσαρμογή, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 9, του κανονισμού αυτού, για τα προϊόντα που η IPCT πωλεί εντός της Ένωσης.

15 Με τις από 30 Ιουλίου 2018 παρατηρήσεις τους επί του εγγράφου γενικής ενημέρωσης της 13ης Ιουλίου 2018, οι προσφεύγουσες αμφισβήτησαν την ορθότητα των υπολογισμών της Επιτροπής σχετικά με τα έξοδα ΠΔΓ, υποστηρίζοντας ότι η προβλεπόμενη μέθοδος διέφερε, κατά παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, από εκείνη που είχε εφαρμοστεί προηγουμένως. Η εν λόγω προβαλλόμενη ως δήθεν νέα μέθοδος είχε αυξήσει τεχνητά τα έξοδα ΠΔΓ και, κατά συνέπεια, και το περιθώριο ντάμπινγκ.

16 Κατόπιν της περατωθείσας το 2018 τελικής επανεξέτασης, η Επιτροπή εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/1469, της 1ης Οκτωβρίου 2018, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων κάθε είδους χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας και Ουκρανίας, κατόπιν επανεξέτασης ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2016/1036 (ΕΕ 2018, L 246, σ. 20). Τα επίμαχα μέτρα αντιντάμπινγκ διατηρήθηκαν επομένως σε ισχύ.

17 Στις αιτιολογικές σκέψεις 82 και 83 του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1469, η Επιτροπή επισήμανε ότι, αφού ανέλυσε όλα τα στοιχεία, είχε κάνει δεκτό το αίτημα των προσφευγουσών σχετικά με τον υπολογισμό των εξόδων ΠΔΓ μεταξύ συνδεδεμένων εταιριών.

18 Στις αιτιολογικές σκέψεις 86 και 87 του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1469, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, οσάκις ο παραγωγός-εξαγωγέας εξήγε το οικείο προϊόν σε ανεξάρτητους πελάτες στην Ένωση μέσω της IPE, η οποία ενεργούσε ως έμπορος, η τιμή εξαγωγής καθοριζόταν με βάση τις όντως καταβληθείσες ή καταβλητέες τιμές για το υπό εξέταση προϊόν όταν πωλούνταν για εξαγωγή στην Ένωση, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού. Αντιθέτως, οσάκις ο παραγωγός-εξαγωγέας εξήγε το οικείο προϊόν στην Ένωση μέσω της IPCT, η οποία ενεργούσε ως εισαγωγέας, η τιμή εξαγωγής καθοριζόταν με βάση την τιμή στην οποία το εισαγόμενο προϊόν μεταπωλείτο για πρώτη φορά σε ανεξάρτητους πελάτες στην Ένωση, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, με τις προσαρμογές που επέτρεπε η διάταξη αυτή.

19 Ο εφαρμοστέος στις προσφεύγουσες συντελεστής του δασμού αντιντάμπινγκ διατηρήθηκε στο 13,8 %.

20 Στις 21 Μαΐου 2019, στο πλαίσιο της περατωθείσας το 2019 ενδιάμεσης επανεξέτασης, η Επιτροπή απέστειλε στις προσφεύγουσες έγγραφο γενικής ενημέρωσης (στο εξής: ΕΓΕ 2019), σύμφωνα με το άρθρο 20 του βασικού κανονισμού. Με το έγγραφο αυτό, πρώτον, η Επιτροπή τις ενημέρωσε ότι, στον υπολογισμό των εξόδων τους ΠΔΓ, είχαν προστεθεί τα έξοδα στα οποία αυτές είχαν υποβληθεί για τις πωλήσεις τους προς την IPU. Δεύτερον, η Επιτροπή επισήμανε ότι η IPE και η IPCT λειτουργούσαν, κατά τη γνώμη της, ως δύο δίαυλοι που επέτρεπαν την εξαγωγή των ίδιων προϊόντων στην Ένωση. Στηριζόμενη στο στοιχείο αυτό, στον συντονιστικό ρόλο που διαδραμάτιζε η IPU μεταξύ, αφενός, των προσφευγουσών και, αφετέρου, της IPE και της IPCT, στις ιδιαιτερότητες των συμβάσεων που συνήφθησαν μεταξύ της IPU και των δύο τελευταίων εταιριών, καθώς και στη μη πρόβλεψη, στο καταστατικό της IPE, υποχρέωσης αποκλειστικότητας ως προς την επιλογή των προμηθευτών των προς πώληση προϊόντων, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η IPE δεν μπορούσε πλέον να θεωρηθεί ως εσωτερικό

τμήμα εξαγωγικών πωλήσεων εντός του ομίλου στον οποίο ανήκαν οι προσφεύγουσες (στο εξής: όμιλος Interpipe) και ότι, κατά τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής, έπρεπε επομένως να εφαρμοστεί προσαρμογή, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού, στις τιμές που καταβάλλονταν στην ΙΡΕ από ανεξάρτητους πελάτες στην Ένωση.

21 Με τις από 4ης Ιουνίου 2019 παρατηρήσεις τους επί του ΕΓΕ 2019, οι προσφεύγουσες αμφισβήτησαν μεταξύ άλλων, πρώτον, την ορθότητα των υπολογισμών της Επιτροπής σχετικά με τα έξοδα ΠΔΓ, υποστηρίζοντας ότι η προβλεφθείσα μέθοδος αντιστοιχούσε σε εκείνη που είχε ήδη προταθεί και εν τέλει απορριφθεί στο πλαίσιο της περατωθείσας το 2018 τελικής επανεξέτασης. Δεύτερον, υποστήριξαν ότι η εφαρμογή προσαρμογής, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού, στις τιμές που κατέβαλλαν στην ΙΡΕ ανεξάρτητοι πελάτες συνιστούσε παραβίαση των αρχών που απορρέουν από την πρώτη απόφαση Interpipe (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω). Υπογράμμισαν ότι οι πραγματικές περιστάσεις δεν είχαν μεταβληθεί, παρά τη σύσταση της IPCT.

22 Στις 27 Ιουνίου 2019, η Επιτροπή απηύθυνε στις προσφεύγουσες συμπληρωματικό ενημερωτικό έγγραφο, κατά το οποίο είχε κάνει δεκτά πλείονα επιχειρήματα τα οποία αυτές είχαν προβάλει με τις από 4 Ιουνίου 2019 παρατηρήσεις τους, πέραν εκείνων που παρατίθενται στη σκέψη 21 ανωτέρω. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι τα τελευταία αυτά επιχειρήματα είχαν αναλυθεί, αλλά θα εξετάζονταν στον εκτελεστικό κανονισμό που θα δημοσιευόταν το αργότερο στις 6 Αυγούστου 2019. Ο συντελεστής του δασμού αντιντάμπινγκ στον οποίο κατέληγε η Επιτροπή με το συμπληρωματικό αυτό ενημερωτικό έγγραφο ήταν 8,1 %.

23 Την 1η Αυγούστου 2019, κατόπιν της περατωθείσας το 2019 ενδιάμεσης επανεξέτασης, η Επιτροπή εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2019/1295, για την τροποποίηση του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1469 (ΕΕ 2019, L 204, σ. 22) (στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), με τον οποίο ο εφαρμοστέος στις προσφεύγουσες συντελεστής του δασμού αντιντάμπινγκ καθορίστηκε σε 8,1 %.

24 Στις αιτιολογικές σκέψεις 32, 33 και 39 έως 42 του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή απέρριψε τα επιχειρήματα των προσφευγουσών που εκτίθενται στη σκέψη 21 ανωτέρω. Διευκρίνισε ότι, λαμβανομένου υπόψη του εμπιστευτικού χαρακτήρα των επιχειρηματικών πληροφοριών σε σχέση με την έκθεση και την ανάλυση των επιχειρημάτων αυτών, οι λόγοι της απόρριψής τους παρετίθεντο λεπτομερώς σε χωριστό έγγραφο, το οποίο απηύθυνε στις προσφεύγουσες στις 2 Αυγούστου 2019 (στο εξής: έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

25 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Οκτωβρίου 2019 οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

26 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 15 Απριλίου 2020.

27 Με έγγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Απριλίου 2020, οι προσφεύγουσες ζήτησαν τη διεξαγωγή επ’ ακροατηρίου συζητήσεως, δυνάμει του άρθρου 106, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

28 Κατόπιν πρότασης του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας του άρθρου 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο έθεσε ερωτήσεις στους διαδίκους, καλώντας τους να απαντήσουν εγγράφως πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση και ζήτησε από την Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν εμπροθέσμως προς τα μέτρα αυτά.

29 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις απόψεις τους και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 17ης Δεκεμβρίου 2020.

30 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

31 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

32 Προς στήριξη της προσφυγής, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους ακυρώσεως.

33 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορά τον παράνομο χαρακτήρα της συμπερίληψης, κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, των εξόδων ΠΔΓ που αφορούν τις πωλήσεις των προσφευγουσών προς την IPU. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, και παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, καθώς και το άρθρο 2.2.2, πρώτη περίοδος, της Συμφωνίας για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΓΣΔΕ) (ΕΕ 1994, L 336, σ. 103, στο εξής: συμφωνία αντιντάμπινγκ ΠΟΕ), που περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1 Α της Συμφωνίας για την ίδρυση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) (ΕΕ 1994, L 336, σ. 3).

34 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή, στην τιμή εξαγωγής, ποσού που αντιστοιχεί στα έξοδα ΠΔΓ και στο κέρδος του αντιπροσώπου που εργάζεται έναντι προμήθειας. Η Επιτροπή δεν έπρεπε να αφαιρέσει από την τιμή εξαγωγής των προσφευγουσών ποσό που αντιστοιχεί στα έξοδα ΠΔΓ και στο κέρδος της IPE, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, πρώτη έως τέταρτη περίοδος και στοιχείο θ' του βασικού κανονισμού.

35 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, καθόσον η Επιτροπή καθόρισε την κανονική αξία και την τιμή εξαγωγής των προσφευγουσών εφαρμόζοντας μέθοδο διαφορετική από εκείνη που είχε χρησιμοποιήσει στο παρελθόν.

36 Στο πλαίσιο καθενός από τους τρεις ως άνω λόγους ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν παράβαση του άρθρου 9 παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 9.3 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ, καθόσον, συνεπεία των προβαλλόμενων παραβάσεων και της προβαλλόμενης πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως, ο επιβληθείς δασμός αντιντάμπινγκ υπερβαίνει το ύψος του ντάμπινγκ.

37 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράνομος χαρακτήρας της συμπερίληψης, κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, των εξόδων ΠΔΓ που αφορούν τις πωλήσεις των προσφευγουσών προς την IPU

38 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, συμπεριλαμβάνοντας στον υπολογισμό της κανονικής αξίας τα έξοδα ΠΔΓ που αφορούν τις πωλήσεις τους προς την IPU, παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, την πρακτική που ακολουθεί με τις αποφάσεις της, καθώς και το άρθρο 2.2.2, πρώτη περίοδος, της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί με τις αποφάσεις του οργάνου επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι στην πραγματικότητα δεν επιβαρύνθηκαν με τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ.

39 Προκαταρκτικώς, οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι οι εκ μέρους τους πωλήσεις του οικείου προϊόντος στην ουκρανική εγχώρια αγορά γίνονταν ανέκαθεν υπό τη μορφή είτε απευθείας πωλήσεων, που πραγματοποιούνταν από τις ίδιες προς ανεξάρτητους εγχώριους πελάτες (στο εξής: απευθείας πωλήσεις), είτε έμμεσων πωλήσεων, υπό την έννοια ότι πωλούσαν το προϊόν αυτό στην IPU, η οποία το μεταπωλούσε σε ανεξάρτητους εγχώριους πελάτες (στο εξής: έμμεσες πωλήσεις).

40 Με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως, κατ’ αρχάς, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, κατά την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση, η οποία κατέληξε στην έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή, κατά τους υπολογισμούς που πραγματοποίησε για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, όσον αφορά τα έξοδα ΠΔΓ, δεν στηρίχθηκε, όπως κατά το παρελθόν, μόνο στα έξοδα ΠΔΓ που αφορούσαν τις απευθείας πωλήσεις του οικείου προϊόντος και στα έξοδα ΠΔΓ της IPU για τις έμμεσες πωλήσεις του προϊόντος αυτού. Προσέθεσε, κακώς, και τα έξοδα ΠΔΓ στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες για τις εκ μέρους τους πωλήσεις στην IPU του οικείου προϊόντος (στο εξής: επίμαχα έξοδα ΠΔΓ), το οποίο η τελευταία μεταπωλούσε σε ανεξάρτητους πελάτες στην ουκρανική εγχώρια αγορά. Κατά τις προσφεύγουσες, η συμπερίληψη των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ, τα οποία δεν περιλαμβάνονταν στους υπολογισμούς της Επιτροπής στο πλαίσιο της περατωθείσας το 2012 ενδιάμεσης επανεξέτασης και τα οποία τελικά είχαν αφαιρεθεί από τους υπολογισμούς σε σχέση με την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση (βλ. σκέψεις 11, 13 και 17 ανωτέρω), αύξησε τεχνητά το περιθώριο ντάμπινγκ.

41 Περαιτέρω, οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, η «κανονική αξία βασίζεται κατ’ αρχήν στις πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, από ανεξάρτητους πελάτες στη χώρα εξαγωγής», και ότι, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, οι τιμές που εφαρμόζονται μεταξύ δύο μερών που φαίνεται ότι συνδέονται μεταξύ τους δεν είναι δυνατόν κατ’ αρχήν να θεωρηθούν ότι αντιστοιχούν σε συνήθεις εμπορικές πράξεις. Εν προκειμένω, η Επιτροπή ορθώς εφάρμοσε την αρχή αυτή, αλλά κακώς δεν συνήγαγε εξ αυτού ότι ούτε τα έξοδα ΠΔΓ που

αφορούν πωλήσεις μεταξύ τέτοιων μερών θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι αντιστοιχούν σε συνήθεις εμπορικές πράξεις. Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι το άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι τα έξοδα ΠΔΓ πρέπει να υπολογίζονται με βάση στοιχεία που αφορούν συνήθεις εμπορικές πράξεις. Η ίδια αρχή απορρέει από το άρθρο 2.2.2, πρώτη περίοδος, της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ.

42 Τέλος, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσθήκη των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ αύξησε τεχνητά την κανονική αξία και, κατά συνέπεια, το περιθώριο ντάμπινγκ, όπως προκύπτει από τα δύο ακόλουθα στοιχεία.

43 Πρώτον, οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 4, πρώτο και τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού και βάσει της πρακτικής της Επιτροπής, οι πωλήσεις του οικείου προϊόντος στην εγχώρια αγορά της χώρας εξαγωγής προς ανεξάρτητους πελάτες πρέπει να πραγματοποιούνται στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων, προκειμένου να μπορούν να ληφθούν υπόψη κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας. Ο έλεγχος που απαιτείται για να καθορισθεί αν μια πώληση πραγματοποιείται στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων (στο εξής: έλεγχος ΣΕΠ) έγκειται, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, στη σύγκριση του κόστους παραγωγής ανά μονάδα προσαυξημένου κατά τα έξοδα ΠΔΓ και της πραγματικής τιμής πώλησης, ανά τύπο προϊόντος. Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι ο βασικός κανονισμός, ειδικότερα δε το άρθρο 2, παράγραφος 4, δεν περιέχει κανέναν κανόνα που να απαιτεί να συμπεριληφθεί το σύνολο των δαπανών, περιλαμβανομένων και εκείνων που πραγματοποιήθηκαν για τις πωλήσεις μεταξύ συνδεδεμένων εταιριών, μεταξύ των εξόδων ΠΔΓ που χρησιμοποιούνται για τη διενέργεια του ελέγχου ΣΕΠ.

44 Για τους τύπους προϊόντων των οποίων οι πωλήσεις στην εγχώρια αγορά του εξαγωγέα είναι επικερδείς σε ποσοστό άνω του 80 %, υπό την έννοια ότι πραγματοποιήθηκαν σε τιμές υψηλότερες του κόστους ανά μονάδα (στο εξής: επικερδείς πωλήσεις), και των οποίων η μέση σταθμισμένη τιμή πώλησης είναι ίση ή υψηλότερη από το μέσο σταθμισμένο κόστος ανά μονάδα, η κανονική αξία υπολογίζεται βάσει όλων των πωλήσεων, ανεξαρτήτως αν αυτές ήταν επικερδείς ή όχι.

45 Αντιθέτως, όταν ο όγκος των επικερδών πωλήσεων ενός τύπου προϊόντος στην εν λόγω αγορά είναι ίσος ή χαμηλότερος του 80 % του συνολικού όγκου πωλήσεων αυτού του τύπου προϊόντος ή όταν η μέση σταθμισμένη τιμή αυτού του τύπου προϊόντος είναι χαμηλότερη από το κόστος παραγωγής ανά μονάδα, η κανονική αξία βασίζεται αποκλειστικά στις επικερδείς πωλήσεις.

46 Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι το κατά πόσον λαμβάνονται υπόψη όλες οι πωλήσεις ενός τύπου προϊόντος (βλ. σκέψη 44 ανωτέρω) ή μόνον οι επικερδείς πωλήσεις αυτού του τύπου προϊόντος (βλ. σκέψη 45 ανωτέρω) έχει επίπτωση στον υπολογισμό της κανονικής αξίας του, καθόσον αυτή προκύπτει υψηλότερη στη δεύτερη περίπτωση. Το περιθώριο ντάμπινγκ αυξάνεται επίσης.

47 Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, εν προκειμένω, το γεγονός ότι προσετέθησαν τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ στους σχετικούς με την κανονική αξία υπολογισμούς είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση του συνολικού κόστους και, κατά συνέπεια, τη μείωση του ποσοστού των επικερδών πωλήσεων. Επομένως, για μεγαλύτερο αριθμό τύπων προϊόντων που πωλήθηκαν στην εγχώρια αγορά της Ουκρανίας, οι επικερδείς πωλήσεις δεν έφθασαν το όριο του 80 %, οπότε ελήφθησαν υπόψη μόνον οι επικερδείς πωλήσεις και η κανονική αξία προέκυψε υψηλότερη.

48 Δεύτερον, κατά τις προσφεύγουσες, από το άρθρο 2, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι, για τύπους προϊόντων που δεν έχουν πωληθεί από τον παραγωγό στην εγχώρια αγορά του σε ανεξάρτητους πελάτες, αλλά εξάγονται στην Ένωση, η κανονική αξία πρέπει να κατασκευάζεται βάσει του κόστους παραγωγής, προσαυξημένου κατά ένα εύλογο ποσό για τα έξοδα ΠΔΓ και για το κέρδος. Το εύλογο αυτό ποσό υπολογίζεται βάσει των πωλήσεων των άλλων τύπων του οικείου προϊόντος που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων. Η προσθήκη των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση επίσης και της κανονικής αξίας που κατασκευάζεται για τους τύπους προϊόντων που δεν πωλούνται στην εγχώρια αγορά.

49 Οι προσφεύγουσες συνάγουν από το σύνολο των ανωτέρω επιχειρημάτων ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ, παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, και παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού.

50 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων των προσφευγουσών και, όσον αφορά τα επιχειρήματα σχετικά με την μη τήρηση της πρακτικής που ακολουθεί με τις αποφάσεις της και τη μη συνεκτίμηση των συμπερασμάτων που προκύπτουν από τις αποφάσεις του οργάνου επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ, αμφισβητεί και το παραδεκτό τους, για τον λόγο ότι προβλήθηκαν κατά τρόπο μη σύμφωνο με το σημείο 115 των διατάξεων για τη ρύθμιση πρακτικών ζητημάτων σχετικών με την εκτέλεση του Κανονισμού Διαδικασίας, καθόσον δεν αντιστοιχούν στους τίτλους των ισχυρισμών που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής.

51 Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, παρατηρείται ότι η μη τήρηση των συστάσεων ως προς τη σύνταξη που περιέχονται στις διατάξεις για τη ρύθμιση πρακτικών ζητημάτων σχετικών με την εκτέλεση του Κανονισμού Διαδικασίας μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα το απαράδεκτο, εν όλω ή εν μέρει, μιας προσφυγής μόνον αν η προσφυγή αυτή δεν είναι σύμφωνη με το άρθρο 76, στοιχείο δ′, του εν λόγω Κανονισμού. Πλην όμως, όπως θα εκτεθεί ακολούθως, στο δικόγραφο της προσφυγής διευκρινίζεται σε τι συνίσταται ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, οι δε αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξή του είναι αρκούντως σαφείς και ακριβείς (πρβλ. απόφαση της 25ης Μαρτίου 2015, Βέλγιο κατά Επιτροπής, T-538/11, EU:T:2015:188, σκέψη 131 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Επομένως, οι ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή είναι αβάσιμες.

53 Επί της ουσίας, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστεί αφού υπομνησθούν οι κύριες εφαρμοστέες διατάξεις και η νομολογία που τις έχει ερμηνεύσει.

54 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, «[έ]να προϊόν θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ όταν η τιμή εξαγωγής του στην Ένωση είναι χαμηλότερη από μια συγκρίσιμη τιμή του ομοειδούς προϊόντος, όπως έχει καθοριστεί για τη χώρα εξαγωγής κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις». Το άρθρο 2, παράγραφος 12, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού διευκρινίζει ότι «[ω]ς περιθώριο ντάμπινγκ λογίζεται το ποσό κατά το οποίο η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή εξαγωγής».

55 Επομένως, ο καθορισμός της κανονικής αξίας ενός προϊόντος αποτελεί ένα από τα ουσιώδη βήματα για να αποδειχθεί η ενδεχόμενη ύπαρξη ντάμπινγκ (απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2014, Συμβούλιο κατά Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, σκέψη 20· πρβλ., επίσης, απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2016, C & J Clark International και Puma, C-659/13 και C-34/14, EU:C:2016:74, σκέψη 105).

56 Η κύρια μέθοδος καθορισμού της κανονικής αξίας ενός προϊόντος εκτίθεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2017, Viraj Profiles κατά Συμβουλίου, T-67/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:481, σκέψη 110), το οποίο προβλέπει ότι «[η] κανονική αξία βασίζεται καταρχήν στις πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, από ανεξάρτητους πελάτες στη χώρα εξαγωγής».

57 Όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, τόσο από το γράμμα όσο και από την οικονομία του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι, κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, πρέπει να λαμβάνεται κατ' αρχήν υπόψη, κατά προτεραιότητα, η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις τιμή, προκειμένου να αποδειχθεί η κανονική αξία. Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, απόκλιση από την αρχή αυτή επιτρέπεται μόνον όταν δεν έχει πραγματοποιηθεί καμία πώληση ομοειδούς προϊόντος στο πλαίσιο «συνήθων εμπορικών πράξεων» ή όταν οι πωλήσεις αυτές είναι ανεπαρκείς ή δεν επιτρέπουν έγκυρη σύγκριση. Οι παρεκκλίσεις αυτές από τη μέθοδο καθορισμού της κανονικής αξίας βάσει πραγματικών τιμών έχουν εξαντλητικό χαρακτήρα (βλ. απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2014, Συμβούλιο κατά Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, σκέψεις 20 και 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

58 Το Δικαστήριο έχει επίσης διευκρινίσει ότι ο σκοπός της έννοιας των «συνήθων εμπορικών πράξεων» συνίσταται στο να διασφαλίζεται ότι η κανονική αξία ενός προϊόντος είναι κατά το δυνατόν εγγύτερη προς την κανονική τιμή του ομοειδούς προϊόντος στην εγχώρια αγορά του εξαγωγέα. Αν μια πώληση πραγματοποιείται υπό όρους και προϋποθέσεις που δεν ανταποκρίνονται στην εμπορική πρακτική για τις πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στην αγορά αυτή κατά τον κρίσιμο για τον προσδιορισμό της ύπαρξης ή όχι του ντάμπινγκ χρόνο, δεν αποτελεί την πρόσφορη βάση για τον προσδιορισμό της κανονικής τιμής του ομοειδούς προϊόντος στην εν λόγω αγορά (απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2014, Συμβούλιο κατά Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, σκέψη 28).

59 Ο βασικός κανονισμός δεν ορίζει την έννοια των «συνήθων εμπορικών πράξεων». Πάντως, στο άρθρο 2 ο εν λόγω κανονισμός προβλέπει ρητώς δύο κατηγορίες πωλήσεων οι οποίες, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, δεν μπορούν να συνιστούν συνήθεις εμπορικές πράξεις. Πρώτον, το άρθρο 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού διευκρινίζει ότι οι τιμές που εφαρμόζονται μεταξύ μερών, τα οποία φαίνεται ότι συνδέονται μεταξύ τους ή έχουν συνάψει μεταξύ τους συμψηφιστικό διακανονισμό, είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι αντιστοιχούν σε συνήθεις εμπορικές πράξεις και να χρησιμοποιηθούν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας μόνον εφόσον διαπιστώνεται, κατ' εξαίρεση, ότι οι τιμές αυτές δεν επηρεάζονται από τη μεταξύ των μερών σχέση (βλ. απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2014, Συμβούλιο κατά Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, σκέψεις 22 και 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Δεύτερον, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, οι πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στην εγχώρια αγορά της χώρας εξαγωγής ή οι εξαγωγικές πωλήσεις προς τρίτη χώρα σε τιμές χαμηλότερες από το κόστος παραγωγής ανά μονάδα μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν πραγματοποιούνται στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι οι πωλήσεις αυτές έχουν πραγματοποιηθεί επί παρατεταμένο χρονικό διάστημα και σε σημαντικές ποσότητες και οι τιμές τους δεν επιτρέπουν την ολοσχερή κάλυψη των δαπανών μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα (απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2014, Συμβούλιο κατά Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, σκέψη 24). Το άρθρο 2, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού διευκρινίζει ότι ως «παρατεταμένο» θεωρείται, κατά κανόνα, χρονικό διάστημα ενός έτους, ενώ σε καμία περίπτωση δεν αρκεί χρονικό διάστημα βραχύτερο του εξαμήνου, και για να γίνει δεκτό ότι πωλήσεις σε τιμές κάτω του κόστους ανά μονάδα έχουν πραγματοποιηθεί σε σημαντικές ποσότητες εντός του εν λόγω χρονικού διαστήματος, πρέπει να αποδεικνύεται ότι η

μέση σταθμισμένη τιμή πώλησης είναι κατώτερη του μέσου σταθμισμένου κόστους ανά μονάδα ή ότι ο όγκος των πωλήσεων σε τιμές κάτω του κόστους ανά μονάδα αντιπροσωπεύει ποσοστό 20 % τουλάχιστον των πωλήσεων που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας.

60 Κατά το Δικαστήριο, η έννοια των «συνήθων εμπορικών πράξεων» αφορά τον χαρακτήρα των πωλήσεων αυτών καθεαυτές (βλ. απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2014, Συμβούλιο κατά Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Επί των σχετικών με την κανονική αξία διατάξεων του προσβαλλόμενου κανονισμού

61 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 25 έως 31 του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή καθόρισε την κανονική αξία κατά τον ακόλουθο τρόπο.

62 Πρώτον, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, αφενός, η Επιτροπή εξέτασε κατά πόσον, ως προς τις προσφεύγουσες, ο συνολικός όγκος των εγχώριων πωλήσεων, δηλαδή των πωλήσεων στην Ουκρανία, του ομοειδούς προϊόντος σε ανεξάρτητους πελάτες ήταν αντιπροσωπευτικός σε σχέση με τον συνολικό όγκο των εξαγωγικών πωλήσεών τους στην Ένωση, δηλαδή κατά πόσον ο συνολικός όγκος των εν λόγω πωλήσεων αντιπροσώπευε τουλάχιστον το 5 % του συνολικού όγκου των εξαγωγικών πωλήσεων του υπό επανεξέταση προϊόντος στην Ένωση. Η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι συνέτρεχε τέτοια περίπτωση (αιτιολογική σκέψη 25).

63 Αφετέρου, η Επιτροπή εξακρίβωσε κατά πόσον οι εκ μέρους των προσφευγουσών πωλήσεις στην εγχώρια αγορά τους, για κάθε τύπο προϊόντος που είναι πανομοιότυπος ή συγκρίσιμος με τον τύπο προϊόντος που πωλείται για εξαγωγή στην Ένωση, ήταν αντιπροσωπευτικές, δηλαδή κατά πόσον ο συνολικός όγκος των εγχώριων πωλήσεων, ανά τύπο προϊόντος, ανερχόταν τουλάχιστον στο 5 % του συνολικού όγκου των εξαγωγικών πωλήσεων του πανομοιότυπου ή συγκρίσιμου τύπου προϊόντος στην Ένωση. Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, σε μεγάλο βαθμό, οι εγχώριες πωλήσεις ανά τύπο προϊόντος ήταν αντιπροσωπευτικές κατά την περίοδο έρευνας (αιτιολογική σκέψη 26).

64 Δεύτερον, για τους τύπους προϊόντων που πωλούνταν στην Ουκρανία σε αντιπροσωπευτικές ποσότητες (στο εξής: πωληθέντες στην Ουκρανία τύποι προϊόντων), η Επιτροπή εφάρμοσε τον έλεγχο ΣΕΠ (βλ. σκέψη 43 ανωτέρω). Προς τούτο, υπολόγισε το ποσοστό των επικερδών εγχωρίων πωλήσεων σε ανεξάρτητους πελάτες στην εγχώρια αγορά, κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας (αιτιολογική σκέψη 27).

65 Για κάθε τύπο προϊόντος που πωλήθηκε στην Ουκρανία, ως προς τον οποίο 80 % και πλέον των πωλήσεων (σε όγκο) στην εγχώρια αγορά είχαν πραγματοποιηθεί σε τιμές πώλησης μεγαλύτερες από το κόστος και του οποίου ο σταθμισμένος μέσος όρος της τιμής πώλησης ήταν ίσος με ή υψηλότερος από το μοναδιαίο κόστος παραγωγής, η κανονική αξία υπολογίστηκε ως ο σταθμισμένος μέσος όρος των πραγματικών εγχώριων τιμών όλων των πωλήσεων του εν λόγω τύπου προϊόντος, ανεξαρτήτως του αν οι πωλήσεις αυτές ήταν επικερδείς (αιτιολογική σκέψη 28).

66 Οσάκις ο όγκος των επικερδών πωλήσεων αντιπροσώπευε το 80 % ή λιγότερο του συνολικού όγκου των πωλήσεων ενός τύπου προϊόντος πωληθέντος στην Ουκρανία ή οσάκις η μέση σταθμισμένη τιμή του συγκεκριμένου τύπου προϊόντος ήταν κατώτερη από το μοναδιαίο κόστος παραγωγής, η κανονική αξία βασίστηκε στην πραγματική εγχώρια τιμή, η οποία υπολογίστηκε ως

η μέση σταθμισμένη τιμή μόνον των επικερδών εγχώριων πωλήσεων του εν λόγω τύπου προϊόντος που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου της έρευνας επανεξέτασης (αιτιολογική σκέψη 29).

67 Η ανάλυση των πωλήσεων στην εγχώρια αγορά κατέδειξε ότι ποσοστό 35 έως 55 % όλων των εγχώριων πωλήσεων των πωληθέντων στην Ουκρανία τύπων προϊόντων ήταν επικερδείς και ότι ο σταθμισμένος μέσος όρος της τιμής πώλησης ήταν υψηλότερος από το κόστος παραγωγής. Συνεπώς, η κανονική αξία υπολογίστηκε ως ο σταθμισμένος μέσος όρος μόνον των επικερδών πωλήσεων (αιτιολογική σκέψη 30).

68 Τρίτον, για τους τύπους προϊόντων των οποίων οι πωλήσεις στην Ουκρανία αντιπροσώπευαν λιγότερο από το 5 % των εξαγωγικών πωλήσεων προς την Ένωση ή τα οποία ουδόλως είχαν διατεθεί στην ουκρανική εγχώρια αγορά (στο εξής: μη πωληθέντες στην Ουκρανία τύποι προϊόντος), η Επιτροπή υπολόγισε την κανονική αξία κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, με βάση το κόστος κατασκευής ανά τύπο προϊόντος, προσαυξημένο με ένα ποσό για τα έξοδα ΠΔΓ καθώς και τα κέρδη (αιτιολογική σκέψη 31).

Επί του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφοι 3, 4 και 6, του βασικού κανονισμού

69 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, η Επιτροπή κακώς έλαβε υπόψη τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ, αυξάνοντας την κανονική αξία τόσο κατά τη διενέργεια του ελέγχου ΣΕΠ, για τους τύπους προϊόντων που πωλήθηκαν στην Ουκρανία, όσο και κατά την κατασκευή της κανονικής αξίας κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, για τους μη πωληθέντες στην Ουκρανία τύπους προϊόντων (βλ. σκέψεις 43 έως 48 ανωτέρω).

70 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στις ως άνω αιτιάσεις, πρέπει να καθοριστεί αν η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να συμπεριλάβει τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ στους σχετικούς με την κανονική αξία υπολογισμούς κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 4, του βασικού κανονισμού.

71 Όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 57 έως 60 ανωτέρω, η βασική αρχή που διέπει τον καθορισμό της κανονικής αξίας είναι ότι η τελευταία πρέπει να στηρίζεται σε στοιχεία που αφορούν συνήθεις εμπορικές πράξεις.

72 Από το άρθρο 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι οι τιμές των πωλήσεων που συμφωνούνται μεταξύ συνδεδεμένων μερών δεν μπορούν, πλην εξαιρέσεων, να χρησιμοποιηθούν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας (βλ. σκέψη 59 ανωτέρω).

73 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο αποκλεισμός αυτός αφορά διαφορετικό ζήτημα από το αν, εν προκειμένω, τα έξοδα ΠΔΓ που αφορούν πωλήσεις μεταξύ συνδεδεμένων μερών, όπως οι προσφεύγουσες και η IPU, μπορούν να ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 4, του βασικού κανονισμού.

74 Υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, το κόστος παραγωγής, νοούμενο ως το άθροισμα του κόστους κατασκευής του οικείου προϊόντος και των εξόδων ΠΔΓ, λαμβάνεται υπόψη από την Επιτροπή, αφενός, στο πλαίσιο του ελέγχου ΣΕΠ που προβλέπει το άρθρο 2 παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, προκειμένου να εκτιμηθεί αν οι εγχώριες πωλήσεις είναι επικερδείς και μπορούν επομένως να θεωρηθούν ότι πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων, και, αφετέρου, στο πλαίσιο της κατασκευής της κανονικής αξίας δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, όταν δεν κατέστη δυνατόν να ληφθούν υπόψη οι εγχώριες

πωλήσεις (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2017, Viraj Profiles κατά Συμβουλίου, T-67/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:481, σκέψη 163). Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι τα κρίσιμα έξοδα τόσο στη μία όσο και στην άλλη περίπτωση πρέπει να είναι τα ίδια, προκειμένου να αποφεύγεται η άνευ λόγου διαφορετική μεταχείριση των παραγωγών-εξαγωγέων αναλόγως του αν πωλούν ορισμένους τύπους προϊόντων και στη δική τους χώρα ή μόνο στην αλλοδαπή (πρβλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, Brother Industries κατά Συμβουλίου, 250/85, EU:C:1988:464, σκέψη 19).

75 Επομένως, εν προκειμένω, η Επιτροπή έπρεπε να χρησιμοποιήσει τα ίδια έξοδα ΠΔΓ τόσο κατά τη διενέργεια του ελέγχου ΣΕΠ στους πωληθέντες στην Ουκρανία τύπους προϊόντων όσο και κατά την κατασκευή της κανονικής αξίας για τους μη πωληθέντες στην Ουκρανία τύπους προϊόντων. Η διαπίστωση αυτή, η οποία είναι σύμφωνη με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 74 ανωτέρω, επιβεβαιώθηκε εξάλλου από τους διαδίκους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

76 Στον βασικό κανονισμό, ο τρόπος υπολογισμού των εξόδων ΠΔΓ διευκρινίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, όπου προβλέπεται ότι «[τ]α ποσά που αντιστοιχούν στα έξοδα πώλησης, στα γενικά και διοικητικά έξοδα και στα κέρδη υπολογίζονται με βάση πραγματικά στοιχεία για την παραγωγή και τις πωλήσεις, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, του ομοειδούς προϊόντος που έχει πραγματοποιήσει ο εξαγωγέας ή ο παραγωγός τον οποίο αφορά η έρευνα».

77 Στα υπομνήματά της, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού έχει εφαρμογή μόνο για την κατασκευή της κανονικής αξίας που πραγματοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, ενώ δεν αφορά τον προβλεπόμενο στο άρθρο 2, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού έλεγχο ΣΕΠ.

78 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι το άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού δεν διακρίνει αναλόγως του αν η κρίσιμη κανονική αξία εκτιμάται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 3, ή άλλης διάταξης του ίδιου κανονισμού. Δεν περιορίζει την εφαρμογή του νομικού καθεστώτος που θεσπίζει σε καταστάσεις στις οποίες αναφέρονται ορισμένες ειδικές διατάξεις του εν λόγω κανονισμού. Κατά συνέπεια, το άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού δεν αποκλείει τη γενική εφαρμογή –οσάκις το άρθρο αυτό αναφέρεται στα έξοδα ΠΔΓ– της προβλεπόμενης από αυτό το ίδιο υποχρέωσης να χρησιμοποιούνται ως βάση στοιχεία που συνελέγησαν στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων. Εξάλλου, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι, όπως η Επιτροπή παραδέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση (βλ. σκέψη 75 ανωτέρω), τα έξοδα ΠΔΓ που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή της κανονικής αξίας βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού είναι τα ίδια με αυτά που εφαρμόζονται στο πλαίσιο του ελέγχου ΣΕΠ που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, τα έξοδα αυτά πρέπει να συνάδουν προς το άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του εν λόγω κανονισμού και, επομένως, να στηρίζονται σε στοιχεία που αφορούν πωλήσεις πραγματοποιηθείσες στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων.

79 Πρέπει να εξακριβωθεί αν η Επιτροπή χρησιμοποίησε τέτοια στοιχεία όταν διενήργησε τον έλεγχο ΣΕΠ εν προκειμένω.

80 Προς τούτο, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι πωληθέντες στην Ουκρανία από τον όμιλο Interpipe τύποι προϊόντων πωλήθηκαν υπό τη μορφή τόσο απευθείας όσο και έμμεσων πωλήσεων, μέσω της IPU (βλ. σκέψη 39 ανωτέρω). Πλην όμως, το άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του

βασικού κανονισμού δεν αναφέρεται ειδικά στην περίπτωση πράξεων όπως οι έμμεσες πωλήσεις, οι οποίες πραγματοποιούνται σε δύο στάδια, το πρώτο εκ των οποίων γίνεται εντός της ενιαίας οικονομικής οντότητας την οποία αποτελεί ο όμιλος αυτός.

81 Προκειμένου να δικαιολογήσει τη συνεκτίμηση, για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, των εξόδων ΠΔΓ που πραγματοποιήθηκαν κατά τις πωλήσεις των προσφευγουσών προς την IPU, ως προς την οποία δεν αμφισβητείται ότι πρόκειται περί συνδεδεμένης με αυτές εταιρία, η Επιτροπή υποστηρίζει εν ολίγοις ότι η κανονική αξία του προϊόντος που πωλείται στον πρώτο ανεξάρτητο πελάτη υπολογίζεται λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των σχετικών με την κατασκευή και την πώληση του προϊόντος εξόδων, ανεξαρτήτως του αν τα έξοδα αυτά βαρύνουν τον κατασκευαστή ή το συνδεδεμένο μέρος εντός του ομίλου.

82 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνησθεί η έννοια της ενιαίας οικονομικής οντότητας στο δίκαιο της Ένωσης και οι συνέπειές της στον υπολογισμό της κανονικής αξίας όταν υπάρχουν πράξεις όπως οι έμμεσες πωλήσεις της υπό κρίση υποθέσεως.

Επί της έννοιας της ενιαίας οικονομικής οντότητας και επί των συνεπειών της

83 Η έννοια της ενιαίας οικονομικής οντότητας αναπτύχθηκε με σκοπό τον καθορισμό της κανονικής αξίας κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και των αντίστοιχων προγενέστερων διατάξεων. Η έννοια αυτή στηρίζεται στην ανάγκη να λαμβάνεται υπόψη η οικονομική πραγματικότητα των σχέσεων εντός ομίλου εταιριών (αποφάσεις της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP, C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψη 55, και της 17ης Μαρτίου 2015, RFA International κατά Επιτροπής, T-466/12, EU:T:2015:151, σκέψεις 108 και 110).

84 Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η κατανομή των δραστηριοτήτων παραγωγής και πώλησης στο εσωτερικό ομίλου απαρτιζόμενου από νομικώς διακρινόμενες εταιρίες δεν αναιρεί καθόλου το γεγονός ότι οι εν λόγω εταιρίες συνιστούν μία ενιαία οικονομική οντότητα, η οποία οργανώνει κατ' αυτόν τον τρόπο ένα σύνολο δραστηριοτήτων, οι οποίες, σε άλλες περιπτώσεις, ασκούνται από μία οντότητα που είναι ενιαία και από νομική άποψη (βλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 1993, Matsushita Electric Industrial κατά Συμβουλίου, C-104/90, EU:C:1993:837, σκέψη 9 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

85 Όσον αφορά τις τιμές που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στην περίπτωση πώλησης όπου εμπλέκονται πλείονες εταιρίες του ίδιου ομίλου προτού το συγκεκριμένο προϊόν αγορασθεί από τρίτον, από τη νομολογία προκύπτει ότι, οσάκις παραγωγός αναθέτει καθήκοντα που κανονικά προσιδιάζουν σε εσωτερικό τμήμα πωλήσεων σε εταιρία διανομής των προϊόντων του την οποία ελέγχει οικονομικώς, η χρησιμοποίηση, για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, των τιμών που ο πρώτος ανεξάρτητος αγοραστής κατέβαλε στην εν λόγω εταιρία διανομής δικαιολογείται, δεδομένου ότι οι εν λόγω τιμές δύνανται να θεωρηθούν ως οι τιμές της πρώτης πώλησης του προϊόντος που πραγματοποιείται κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού (απόφαση της 17ης Μαρτίου 2015, RFA International κατά Επιτροπής, T-466/12, EU:T:2015:151, σκέψη 108· πρβλ., επίσης, αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1988, Brother Industries κατά Συμβουλίου, 250/85, Συλλογή, EU:C:1988:464, σκέψη 15, και της 10ης Μαρτίου 1992, Canon κατά Συμβουλίου, C-171/87, EU:C:1992:106, σκέψεις 9 και 11). Επομένως, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης που είναι αρμόδια για την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ πρέπει να στηρίζονται στις τιμές που ο πρώτος ανεξάρτητος αγοραστής κατέβαλε στις συνδεδεμένες εταιρίες πωλήσεων (απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, Matsushita Electric κατά Συμβουλίου, C-175/87, EU:C:1992:109, σκέψη 16·

πρβλ., επίσης, αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1988, TEC κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 260/85 και 106/86, EU:C:1988:465, σκέψη 30, και της 5ης Οκτωβρίου 1988, Silver Seiko κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 273/85 και 107/86, EU:C:1988:466, σκέψη 14).

86 Για να καταλήξει στο ως άνω συμπέρασμα, το οποίο αφορά τις τιμές, το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί των εξόδων, επισημαίνοντας ότι το σύνολο των εξόδων που φέρουν οι ελεγχόμενες από τον παραγωγό εταιρίες διανομής, καθώς και τα έξοδα που φέρει ο παραγωγός, τα οποία βοηθούσαν στην πώληση των συγκεκριμένων προϊόντων εντός της εγχώριας αγοράς και τα οποία προδήλως θα συμπεριλαμβάνονταν στην τιμή πώλησης αν η πώληση πραγματοποιούνταν από ενταγμένο στην εσωτερική οργάνωση του παραγωγού τμήμα, έπρεπε να περιληφθούν στην κανονική αξία (απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, Matsushita Electric κατά Συμβουλίου, C-175/87, EU:C:1992:109, σκέψη 15).

87 Γενικότερα, κατά το Δικαστήριο, όσον αφορά έμμεσες πωλήσεις όπως οι επίμαχες στην υπό κρίση υπόθεση, όλα τα έξοδα που περιλαμβάνονται κατ' ανάγκην στην τιμή που κατέβαλε ο πρώτος ανεξάρτητος αγοραστής πρέπει πάντοτε να λαμβάνονται υπόψη, προκειμένου να αποφεύγεται δυσμενής διάκριση, ως προς τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, αναλόγως του αν μια πώληση πραγματοποιείται από τμήμα πωλήσεων ενταγμένο στην οργάνωση του παραγωγού ή από εταιρία νομικώς διακρινόμενη, καίτοι οικονομικώς ελεγχόμενη από τον παραγωγό (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1988, TEC κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 260/85 και 106/86, EU:C:1988:465, σκέψη 29, και της 10ης Μαρτίου 1992, Canon κατά Συμβουλίου, C-171/87, EU:C:1992:106, σκέψη 13).

88 Κατ' εφαρμογήν των αρχών που μόλις υπομνήσθηκαν, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, μια έμμεση πώληση δεν είναι δυνατόν να διαιρεθεί στις δύο συνιστώσες της, ούτως ώστε η δεύτερη, η οποία πραγματοποιήθηκε μεταξύ της IPU και ανεξάρτητου πελάτη, να χαρακτηριστεί ως συνήθης εμπορική πράξη, ενώ η πρώτη, η οποία έλαβε χώρα μεταξύ μιας εκ των προσφευγουσών και της IPU, δεν λαμβάνεται υπόψη κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, για τον λόγο ότι δεν αποτελεί τέτοια πράξη. Επομένως, για την εκτίμηση αυτή, η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει υπόψη την έμμεση πώληση, στο σύνολό της.

89 Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν τόσο του άρθρου 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού όσο και της νομολογίας που μνημονεύθηκε στη σκέψη 85 ανωτέρω, οι μόνες κρίσιμες τιμές για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας είναι, όσον αφορά τις έμμεσες πωλήσεις, οι τιμές που κατέβαλαν οι ανεξάρτητοι πελάτες. Εξάλλου, οι διάδικοι συμφωνούν ως προς το ζήτημα αυτό.

90 Όσον αφορά τα έξοδα ΠΔΓ, κατ' εφαρμογήν των αρχών που απορρέουν από τις σκέψεις 86 και 87 ανωτέρω και του συνακόλουθου συμπεράσματος, όπως αυτό διατυπώθηκε στη σκέψη 88 ανωτέρω, κακώς οι προσφεύγουσες βάλλουν κατά της επιλογής της Επιτροπής να στηριχθεί σε όλα τα έξοδα ΠΔΓ, συμπεριλαμβανομένων των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ, τα οποία προέκυψαν, εντός του ομίλου Interpipe, κατά τη διάρκεια των δύο σταδίων που συνθέτουν τις έμμεσες πωλήσεις.

91 Σημειωτέον επίσης ότι η άθροιση των εξόδων ΠΔΓ που αφορούν τα δύο στάδια μιας έμμεσης πώλησης και ο συνυπολογισμός μόνον της τιμής που εφαρμόζεται κατά το δεύτερο στάδιο, για τους σκοπούς του ελέγχου ΣΕΠ, συνάδει προς τις εφαρμοστέες διατάξεις του βασικού κανονισμού και προς την προμνησθείσα νομολογία και αντανακλά την οικονομική πραγματικότητα. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, μπορεί να συναχθεί ότι οι τιμές που εφάρμοζε η IPU έναντι των ανεξαρτήτων πελατών, για προϊόντα τα οποία αγόρασε από τις προσφεύγουσες,

προκύπτουν από τα ακόλουθα στοιχεία. Πρώτον, οι τιμές που εφάρμοζε η IPU περιλαμβάνουν τις τιμές που η ίδια η IPU κατέβαλε στο προηγούμενο στάδιο στις προσφεύγουσες, διευκρινιζομένου ότι οι τιμές αυτές θεωρείται ότι αντανακλούν το κόστος κατασκευής των προϊόντων, τα έξοδα ΠΔΓ στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες επ' ευκαιρία της πώλησης των προϊόντων αυτών στην IPU καθώς και, ενδεχομένως, ένα κέρδος για αυτές. Δεύτερον, περιλαμβάνουν τα έξοδα ΠΔΓ στα οποία υποβλήθηκε η IPU κατά την πώληση των ίδιων προϊόντων σε ανεξάρτητους πελάτες, συν, ενδεχομένως, κάποιο κέρδος. Προκειμένου να διαπιστώσει αν μια έμμεση πώληση είναι επικερδής, η Επιτροπή οφείλει να εξακριβώσει αν η IPU, με την τιμή που εφαρμόζει, δύναται να ανακτήσει την τιμή που κατέβαλε στις προσφεύγουσες και τα έξοδα ΠΔΓ στα οποία υποβλήθηκε. Εφόσον, όπως μόλις υπογραμμίστηκε, η τιμή που η IPU κατέβαλε στις προσφεύγουσες περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τα έξοδα ΠΔΓ των τελευταίων, η Επιτροπή οφείλει να τα λάβει υπόψη. Επισημαίνεται ότι, αντιθέτως, δεν μπορεί να συναχθεί, ούτε υποστηρίζεται από τις προσφεύγουσες, ότι τα έξοδα ΠΔΓ στα οποία υποβλήθηκε η IPU στο πλαίσιο της πώλησης σε ανεξάρτητους πελάτες περιλαμβάνουν τα έξοδα ΠΔΓ στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγουσες κατά το πρώτο στάδιο της έμμεσης πώλησης, μεταξύ των ιδίων και της IPU. Επομένως, αν η Επιτροπή δεν είχε περιλάβει στον υπολογισμό της τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ, αυτά δεν θα είχαν ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο των έμμεσων πωλήσεων, οπότε η κανονική αξία θα είχε καθοριστεί σύμφωνα με μέθοδο που δεν αποτυπώνει την οικονομική πραγματικότητα.

92 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, το άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπει στην Επιτροπή, στο πλαίσιο του ελέγχου ΣΕΠ και της κατασκευής της κανονικής αξίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, να στηρίζεται σε έξοδα ΠΔΓ τα οποία περιλαμβάνουν τα επίμαχα εν προκειμένω έξοδα.

93 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν οι αιτιάσεις των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, την αύξησε τεχνητά. Επομένως, πρέπει να εξεταστούν οι λοιπές αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σε σχέση με τις αποφάσεις του οργάνου επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ, με τον θεωρητικό χαρακτήρα των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ και με τη μη τήρηση της πρακτικής της Επιτροπής.

Επί των αιτιάσεων που αντλούνται από τις αποφάσεις του οργάνου επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ

94 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι το δευτεροβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο του ΠΟΕ, του οποίου οι εκθέσεις εγκρίνονται από το όργανο επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ, όταν ερμήνευσε το άρθρο 2.2.2, πρώτη περίοδος, της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ, το οποίο αντιστοιχεί στο άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, διευκρίνισε ότι έπρεπε να λαμβάνονται ως βάση τα πραγματικά στοιχεία σε σχέση με την παραγωγή και τις πωλήσεις, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, και ότι οι πωλήσεις που δεν είχαν πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο τέτοιων πράξεων έπρεπε να αποκλείονται από τον υπολογισμό των ποσών που αντιστοιχούν στα έξοδα ΠΔΓ και στο κέρδος.

95 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, λόγω της φύσης και της οικονομίας τους, οι συμφωνίες του ΠΟΕ δεν καταλέγονται, κατ' αρχήν, μεταξύ των κανόνων με γνώμονα τους οποίους ο δικαστής της Ένωσης ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης δυνάμει του άρθρου 263, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Εντούτοις, στην περίπτωση κατά την οποία βούληση της Ένωσης είναι να εκπληρώσει συγκεκριμένη υποχρέωση που έχει αναλάβει στο πλαίσιο του ΠΟΕ ή στην περίπτωση κατά την οποία η πράξη της Ένωσης παραπέμπει ρητώς σε

συγκεκριμένες διατάξεις των συμφωνιών του ΠΟΕ, απόκειται στον δικαστή της Ένωσης να ελέγξει τη νομιμότητα της σχετικής πράξης της Ένωσης με γνώμονα τους κανόνες του ΠΟΕ (βλ. απόφαση της 17ης Μαρτίου 2015, RFA International κατά Επιτροπής, T-466/12, EU:T:2015:151, σκέψη 134 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· πρβλ., επίσης, απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2018, Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, σκέψεις 66 και 67).

96 Κατά την αιτιολογική σκέψη 3 του βασικού κανονισμού, προκειμένου να διασφαλισθεί η ενδεδειγμένη και διαφανής εφαρμογή των κανόνων της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ, το κείμενό της θα πρέπει να ενσωματωθεί κατά το δυνατόν στην ενωσιακή νομοθεσία.

97 Οι διατάξεις του άρθρου 2.2.2, πρώτη περίοδος, της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ συμπίπτουν κατ' ουσίαν με εκείνες του άρθρου 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού. Το ίδιο ισχύει, αφενός, για τις διατάξεις των άρθρων 2.2 και 2.2.1 της ίδιας συμφωνίας και, αφετέρου, για τις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 4, του εν λόγω κανονισμού.

98 Επομένως, καθόσον αντιστοιχούν σε διατάξεις της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ, οι διατάξεις του βασικού κανονισμού πρέπει να ερμηνεύονται, στο μέτρο του δυνατού, υπό το πρίσμα των αντίστοιχων διατάξεων της συμφωνίας αυτής, όπως έχουν ερμηνευθεί από το όργανο επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ (πρβλ. αποφάσεις της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Transnational Company «Kazchrome» και ENRC Marketing κατά Συμβουλίου, C-10/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:865, σκέψη 54, της 18ης Οκτωβρίου 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, σκέψεις 46 έως 48, και της 10ης Απριλίου 2019, Jindal Saw και Jindal Saw Italia κατά Επιτροπής, T-301/16, EU:T:2019:234, σκέψη 134).

99 Το δευτεροβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο του ΠΟΕ, στην έκθεσή του που αφορούσε τη διαφορά «Ευρωπαϊκές Κοινότητες – Δασμοί αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές βαμβακερών πανιών κρεβατιού από την Ινδία», την οποία ενέκρινε το όργανο επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ στις 12 Μαρτίου 2001 (WT/DS 141/AB/R, σημείο 82), ερμήνευσε το άρθρο 2.2.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ ως εξής:

«[Σ]την πρώτη περίοδο του εισαγωγικού κειμένου του άρθρου 2.2.2 γίνεται λόγος για "τα πραγματικά στοιχεία τα σχετικά με την παραγωγή και τις πωλήσεις […] υπό κανονικές συνθήκες εμπορίας ". Τουτέστιν, οι συντάκτες της [σ]υμφωνίας αντιντάμπινγκ [ΠΟΕ] ανέφεραν σαφώς ότι οι πωλήσεις που δεν πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων πρέπει να αποκλείονται οσάκις υπολογίζονται τα ποσά που αντιστοιχούν στα έξοδα [ΠΔΓ] και στα κέρδη με τη χρήση της μεθόδου που προβλέπεται στο εισαγωγικό κείμενο του άρθρου 2.2.2.»

100 Παρόμοιες εκτιμήσεις περιέχει η έκθεση του δευτεροβάθμιου δικαιοδοτικού οργάνου του ΠΟΕ αναφορικά με τη διαφορά «Κίνα – Μέτρα για την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ σε σωλήνες χωρίς συγκόλληση από ανοξείδωτο χάλυβα υψηλών επιδόσεων ("HP-SSST") από την Ευρωπαϊκή Ένωση», την οποία ενέκρινε το όργανο επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ στις 28 Οκτωβρίου 2015 (WT/DS 460/AB/R, σημείο 5.27), καθώς και στην έκθεση της ειδικής ομάδας του ΠΟΕ που αφορούσε τη διαφορά «Ηνωμένες Πολιτείες – Μέτρα αντιντάμπινγκ που αφορούν ορισμένους σωλήνες κοιτασμάτων πετρελαίου από την Κορέα», την οποία ενέκρινε το όργανο επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ στις 18 Ιανουαρίου 2018 (WT/DS 488/R, σημείο 7.45).

101 Ωστόσο, εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η εκ μέρους της Επιτροπής συνεκτίμηση των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ δεν προσκρούει στην αρχή που απορρέει από τις αποφάσεις του οργάνου επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ, κατά την οποία από τον υπολογισμό των εξόδων ΠΔΓ αποκλείονται οι πωλήσεις που δεν εμπίπτουν στις συνήθεις εμπορικές πράξεις. Συγκεκριμένα, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 88 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μια έμμεση πώληση στο σύνολό

της συνιστά, κατ' αρχήν, συνήθη εμπορική πράξη. Οι προαναφερθείσες αποφάσεις του οργάνου επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ δεν αφορούν περιπτώσεις όπως οι έμμεσες πωλήσεις, τις οποίες αφορά η υπό κρίση υπόθεση.

102 Εφόσον το όργανο επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ δεν έχει αποφανθεί ειδικώς επί περίπτωσης όπως αυτή που προκύπτει από τις έμμεσες πωλήσεις, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ, παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 2.2.2 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ.

Επί του θεωρητικού χαρακτήρα των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ

103 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι στην πραγματικότητα δεν επιβαρύνθηκαν με τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ. Διευκρινίζουν ότι δεν αμφισβητούν την αρχή κατά την οποία οι πωλήσεις μεταξύ συνδεδεμένων μερών συνεπάγονται ορισμένες δαπάνες, αλλά υποστηρίζουν ότι τα έξοδα ΠΔΓ τα οποία ανέφεραν στις απαντήσεις τους στο ερωτηματολόγιο της Επιτροπής δεν είναι αντιπροσωπευτικά των πραγματικών δαπανών που πραγματοποιήθηκαν για τις συναλλαγές αυτές και ότι τα εν λόγω έξοδα ΠΔΓ έπρεπε, κατά συνέπεια, να αποκλειστούν. Τα ποσά τα οποία ανέφεραν οι προσφεύγουσες στη στήλη του ερωτηματολογίου που αντιστοιχεί στα σχετικά με τους «συνδεδεμένους αγοραστές» έξοδα είναι θεωρητικά και περιελήφθησαν μόνο προς συμμόρφωση προς τον τύπο του ερωτηματολογίου που είχε καταρτίσει η Επιτροπή.

104 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, «[τ]ο κόστος υπολογίζεται κατ' αρχήν με βάση τα στοιχεία που τηρεί το μέρος σε σχέση με το οποίο διεξάγεται έρευνα, υπό την προϋπόθεση ότι τα στοιχεία αυτά ανταποκρίνονται στις γενικώς παραδεδεγμένες αρχές της λογιστικής που ισχύουν στην οικεία χώρα και ότι αποδεικνύεται πως τα στοιχεία αντανακλούν σε ικανοποιητικό βαθμό τις δαπάνες που συνδέονται με την παραγωγή και πώληση του υπό εξέταση προϊόντος.»

105 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 6, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, το ερωτηματολόγιο προετοιμάζεται και διαβιβάζεται στα ενδιαφερόμενα μέρη από τις υπηρεσίες της Επιτροπής, προκειμένου να συλλεχθούν οι πληροφορίες που είναι απαραίτητες για την έρευνα αντιντάμπινγκ, τα δε μέρη υποχρεούνται να παράσχουν στις εν λόγω υπηρεσίες τις πληροφορίες που θα τους επιτρέψουν να φέρουν εις πέρας την έρευνα αντιντάμπινγκ [απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2017, EBMA κατά Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, σκέψεις 50 και 51].

106 Οι απαντήσεις των μερών στο προβλεπόμενο στο άρθρο 6, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού ερωτηματολόγιο, καθώς και η προβλεπόμενη στο άρθρο 16 του ίδιου κανονισμού εκ των υστέρων επιτόπια επαλήθευση στην οποία μπορεί να προβεί η Επιτροπή, είναι ουσιώδους σημασίας για τη διεξαγωγή της διαδικασίας αντιντάμπινγκ (βλ. απόφαση της 30ής Απριλίου 2015, VTZ κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-432/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:248, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

107 Εξάλλου, από το άρθρο 18, παράγραφοι 3 και 6, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι οι πληροφορίες τις οποίες τα ενδιαφερόμενα μέρη υποχρεούνται να παράσχουν στην Επιτροπή πρέπει να χρησιμοποιηθούν από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης για να συναχθούν τα συμπεράσματα της έρευνας αντιντάμπινγκ και ότι τα ίδια αυτά μέρη δεν πρέπει να παραλείψουν να παράσχουν κρίσιμες πληροφορίες. Ο απαραίτητος χαρακτήρας συγκεκριμένου πληροφοριακού στοιχείου εκτιμάται κατά περίπτωση [απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2017, EBMA κατά Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, σκέψη 52].

108 Επιπλέον, εναπόκειται στην Επιτροπή, ως αρχή που διεξάγει την έρευνα, να αποδείξει την ύπαρξη ντάμπινγκ (πρβλ. αποφάσεις της 12ης Οκτωβρίου 1999, Acme κατά Συμβουλίου, T-48/96, EU:T:1999:251, σκέψη 40, και της 30ής Απριλίου 2015, VTZ κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-432/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:248, σκέψη 29).

109 Η επαλήθευση των συλλεγέντων στοιχείων έχει ως σκοπό να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να εκπληρώσει την αποστολή της και να βεβαιωθεί για την ακρίβεια των πληροφοριών που παρέχει η ελεγχόμενη επιχείρηση, η οποία οφείλει να ανταποκρίνεται κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο και εξαντλητικά στις ερωτήσεις της Επιτροπής και να μην παραλείπει να παράσχει όλα τα χρήσιμα στοιχεία και διευκρινίσεις, ώστε η Επιτροπή να είναι σε θέση να προβεί στις απαραίτητες διασταυρώσεις, προκειμένου να εξακριβώσει την ακρίβεια των παρασχεθέντων στοιχείων και να καταλήξει σε ευλόγως ορθά συμπεράσματα (απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2019, Yieh United Steel κατά Επιτροπής, T-607/15, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2019:831, σκέψη 78).

110 Εν προκειμένω, απαντώντας στο ερωτηματολόγιο που τους διαβίβασε η Επιτροπή, οι προσφεύγουσες προσκόμισαν τα σχετικά με τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ στοιχεία. Μολονότι έθεσαν υπό αμφισβήτηση την αρχή κατά την οποία έπρεπε να ληφθούν υπόψη τα έξοδα αυτά, επικαλούμενες αλλαγή της μεθόδου της Επιτροπής σε σχέση με τις προηγούμενες επανεξετάσεις στις οποίες αυτή είχε προβεί, δεν εξέφρασαν αμφιβολίες ως προς την αξιοπιστία των στοιχείων που είχαν κοινοποιήσει στο θεσμικό αυτό όργανο.

111 Ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, όταν συμπλήρωσαν το ερωτηματολόγιο της Επιτροπής για την εκτίμηση των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ, εφάρμοσαν στο συνολικό ποσό των εξόδων ΠΔΓ στα οποία υποβλήθηκαν έναν συντελεστή που αντιστοιχεί στην αναλογία του κύκλου εργασιών που προέκυψε από τις πωλήσεις τους προς την IPU επί του ύψους του κύκλου εργασιών που προέκυψε από το σύνολο των πωλήσεών τους. Κατά την άποψή τους, στο μέτρο που, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, οι τιμές πώλησης των προϊόντων τους προς την IPU δεν μπόρεσαν να χρησιμοποιηθούν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, ο κύκλος εργασιών που προέκυψε από τις πωλήσεις αυτές στερείται επίσης σημασίας για τον καθορισμό των εξόδων ΠΔΓ. Τα έξοδα ΠΔΓ που υπολογίσθηκαν βάσει της μεθόδου αυτής είναι θεωρητικά και έπρεπε να εξαιρεθούν από τον υπολογισμό της κανονικής αξίας.

112 Οι προσφεύγουσες παραδέχονται, ωστόσο, ότι οι πωλήσεις μεταξύ συνδεδεμένων εταιριών συνεπάγονται ορισμένα έξοδα ΠΔΓ. Επισημαίνεται ότι η εκ μέρους τους παραδοχή αυτή δεν συνοδεύεται από πρόταση για χρήση διαφορετικής μεθόδου από εκείνη που προκύπτει από το ερωτηματολόγιο το οποίο χρησιμοποίησε η Επιτροπή για να εκτιμήσει τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ, που η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη, όπως προκύπτει από τη σκέψη 90 ανωτέρω.

113 Όσον αφορά την αιτίαση κατά την οποία, με την εφαρμογή της μεθόδου που προκύπτει από το ερωτηματολόγιο της Επιτροπής, τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ εκτιμήθηκαν σύμφωνα με συντελεστή υπολογιζόμενο βάσει κύκλου εργασιών που προκύπτει βάσει των τιμών που εφαρμόζονταν μεταξύ συνδεδεμένων εταιριών, όπως οι προσφεύγουσες και η IPU, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, το οποίο επικαλούνται οι προσφεύγουσες (βλ. σκέψη 111 ανωτέρω), δεν αναφέρεται στα έξοδα ΠΔΓ. Είναι αληθές ότι η διάταξη αυτή αποκλείει, στο τρίτο εδάφιο, τη δυνατότητα να θεωρούνται οι τιμές που εφαρμόζονται μεταξύ συνδεδεμένων εταιριών τιμές που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, η οποία, κατά το πρώτο εδάφιο της ίδιας παραγράφου, «βασίζεται καταρχήν στις πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, από ανεξάρτητους πελάτες στη χώρα

εξαγωγής». Ωστόσο, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι ο αποκλεισμός που προβλέπεται όσον αφορά τις εφαρμοζόμενες μεταξύ συνδεδεμένων εταιριών τιμές συνεπαγόταν αποκλεισμό των εξόδων ΠΔΓ τα οποία προκύπτουν επ' ευκαιρία πωλήσεων μεταξύ τέτοιων εταιριών.

114 Επομένως, οι υπό κρίση αιτιάσεις των προσφευγουσών δεν είναι δυνατόν να αναιρέσουν την απορρέουσα από τις σκέψεις 83 έως 91 ανωτέρω αρχή, κατά την οποία η Επιτροπή υποχρεούται να υπολογίσει την κανονική αξία λαμβάνοντας υπόψη όλα τα έξοδα που πραγματοποιήθηκαν κατά τις πωλήσεις των πωληθέντων στην Ουκρανία τύπων προϊόντων, συμπεριλαμβανομένων όλων των εξόδων που αφορούν τις έμμεσες πωλήσεις. Κατά συνέπεια, οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να απορριφθούν.

Επί της μη τήρησης της πρακτικής της Επιτροπής

115 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, λαμβάνοντας υπόψη τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, η Επιτροπή δεν τήρησε την ίδια της την πρακτική.

116 Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι η νομιμότητα κανονισμού που επιβάλλει δασμούς αντιντάμπινγκ πρέπει να εκτιμάται υπό το πρίσμα των κανόνων δικαίου και, ιδίως, των διατάξεων του βασικού κανονισμού, και όχι βάσει της προβαλλόμενης προηγούμενης πρακτικής που ακολουθούν η Επιτροπή και το Συμβούλιο με τις αποφάσεις τους [απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2016, Crown Equipment (Suzhou) και Crown Gabelstapler κατά Συμβουλίου, T-351/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:616, σκέψη 107· πρβλ., επίσης, απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2006, Moser Baer India κατά Συμβουλίου, T-300/03, EU:T:2006:289, σκέψη 45].

117 Εν προκειμένω, εφόσον αποδείχθηκε ότι η συμπερίληψη των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ στους σχετικούς με την κανονική αξία υπολογισμούς ήταν σύμφωνη με τον βασικό κανονισμό, η υπό κρίση αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν, κατά την έκδοση των κανονισμών που επικαλούνται οι προσφεύγουσες, τα θεσμικά όργανα εφάρμοσαν μέθοδο διαφορετική από εκείνη που ακολουθήθηκε εν προκειμένω.

118 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ για τον καθορισμό της κανονικής αξίας, δεν παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, και παράγραφος 6, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, ούτε παρέβη το άρθρο 2.2.2, πρώτη περίοδος, της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ.

119 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, όπως εκτίθεται στη σκέψη 33 ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή στην τιμή εξαγωγής ποσού που αντιστοιχεί στα έξοδα ΠΔΓ και στο κέρδος αντιπροσώπου που εργάζεται έναντι προμήθειας

120 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 10, πρώτη έως τέταρτη περίοδος, και στοιχείο θ', του βασικού κανονισμού.

121 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, κατά τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής για τη διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή κακώς εφάρμοσε προσαρμογή προς τα κάτω, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού, στις τιμές που εφάρμοζε η IPE για τις πωλήσεις του οικείου προϊόντος στους πρώτους ανεξάρτητους πελάτες που βρίσκονται εντός της Ένωσης (στο εξής: επίμαχη προσαρμογή). Η επίμαχη προσαρμογή επέφερε λειτουργική ασυμμετρία μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής των προσφευγουσών, η οποία επηρέασε τη συγκρισιμότητα των τιμών, κατά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 10, πρώτη έως τέταρτη περίοδος, του ίδιου κανονισμού. Η Επιτροπή, αντί να προβεί στην προσαρμογή αυτή, έπρεπε να στηριχθεί στις εν λόγω τιμές, όπως είχε πράξει κατά τις προηγούμενες επανεξετάσεις, σύμφωνα με τα διδάγματα της πρώτης απόφασης Interpipe, η οποία επικυρώθηκε από το Δικαστήριο. Τα στοιχεία που επισήμανε η Επιτροπή στο ΕΓΕ 2019, στον προσβαλλόμενο κανονισμό και στο έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019, δεν δικαιολογούν την επίμαχη προσαρμογή.

122 Πρώτον, κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή κακώς υποστηρίζει ότι, με τη σύσταση της IPCT (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω) η οποία προσετέθη στην IPE, οι προσφεύγουσες διέθεταν πλέον παράλληλους δίαυλους που παρείχαν τη δυνατότητα εξαγωγής των ίδιων προϊόντων στην Ένωση. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού το εσφαλμένο συμπέρασμα ότι η IPE έπρεπε εφεξής να χαρακτηριστεί ως αντιπρόσωπος και όχι, όπως κατά το παρελθόν, ως τμήμα πωλήσεων ενταγμένο στην εσωτερική οργάνωση της ενιαίας οικονομικής οντότητας που συναποτελούν οι προσφεύγουσες και η IPU. Η Επιτροπή δεν παρέχει καμία εξήγηση που να αποδεικνύει τον αυτόματο χαρακτήρα του προβαλλόμενου συνδέσμου μεταξύ της παρουσίας της IPCT, ως συνδεδεμένου εισαγωγέα εγκατεστημένου στην Ένωση, και της μεταβολής του χαρακτηρισμού της IPE. Η τελευταία εξακολουθεί να λειτουργεί όπως προηγουμένως, παρά τη σύσταση της IPCT, και παραμένει ο κύριος δίαυλος εξαγωγής των προσφευγουσών για τις πωλήσεις τους προς την Ένωση του προϊόντος το οποίο αφορούν τα ισχύοντα μέτρα αντιντάμπινγκ. Η IPCT συστάθηκε προς διευκόλυνση, κυρίως στη Γερμανία, της πώλησης σιδηροδρομικών τροχών, οι οποίοι δεν εμπίπτουν στον ορισμό του ίδιου προϊόντος. Επιπλέον, ούτε από τον βασικό κανονισμό ούτε από τη νομολογία μπορεί να συναχθεί ότι η ύπαρξη «παράλληλου» διαύλου πώλησης μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την ιδιότητα ενός συνδεδεμένου εμπόρου ως εσωτερικού τμήματος πωλήσεων. Το αποφασιστικό κριτήριο για τον αποκλεισμό μιας τέτοιας ιδιότητας έγκειται στο αν ο συγκεκριμένος έμπορος πραγματοποιεί τον κύκλο εργασιών του κυρίως μέσω της πώλησης προϊόντων προερχομένων από μη συνδεδεμένες επιχειρήσεις. Οι προσφεύγουσες, όμως, προμηθεύουν στην IPE το σύνολο του οικείου προϊόντος το οποίο αυτή πωλεί εντός της Ένωσης. Η ισχύς της ως άνω διαπίστωσης δεν κλονίζεται από το γεγονός, το οποίο υπογράμμισε η Επιτροπή, ότι το καταστατικό της IPE δεν περιέχει ρήτρα αποκλειστικότητας υπέρ των προσφευγουσών, η οποία να εμποδίζει τυπικώς την IPE να εφοδιάζεται από άλλους κατασκευαστές.

123 Εξάλλου, οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι η IPCT συστάθηκε το 2014 και ότι η Επιτροπή, κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση, γνώριζε την ύπαρξη της εταιρίας αυτής, αλλά δεν θεώρησε ότι η μεταβολή αυτή των πραγματικών συνθηκών συνιστούσε επαρκή λόγο για να επανεξετάσει την ιδιότητα της IPE ως εσωτερικού τμήματος πωλήσεων.

124 Δεύτερον, μολονότι παραδέχονται ότι η IPU ασκεί τα συντονιστικά καθήκοντα που περιέγραψε η Επιτροπή (βλ. σκέψη 20 ανωτέρω), οι προσφεύγουσες αμφισβητούν το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι τα καθήκοντα αυτά δεν είναι συμβατά με το γεγονός ότι η IPE ανήκει στην ίδια ενιαία οικονομική οντότητα με τις προσφεύγουσες και την IPU και συνεπάγονται ότι η IPE πρέπει να θεωρηθεί ως αντιπρόσωπος που εργάζεται έναντι προμήθειας. Οι προσφεύγουσες παραπέμπουν συναφώς στην πρώτη απόφαση Interpipe.

125 Τρίτον, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι, μολονότι οι συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ αφενός της IPU και αφετέρου της IPE ή της IPCT (στο εξής: επίμαχες συμβάσεις) περιέχουν ρήτρες που αφορούν τις αξιώσεις λόγω μη συμμόρφωσης των εμπορευμάτων προς τις συμβατικές απαιτήσεις και προδιαγραφές και την ευθύνη των μερών σε σχέση με την αξιολόγηση της ποιότητας, με τις ζημιές κατά τη μεταφορά και με τις τεχνικές προσαρμογές στις ανάγκες των τελικών αγοραστών, καθώς και ρήτρα διαιτησίας, από το γεγονός αυτό δεν μπορεί να συναχθεί ότι η IPE δεν είναι εσωτερικό τμήμα πωλήσεων. Οι ρήτρες αυτές, οι οποίες προβλέφθηκαν προς συμμόρφωση με τις απαιτήσεις του ουκρανικού δικαίου, το οποίο διέπει τις εν λόγω συμβάσεις, δεν μεταβάλλουν την οικονομική πραγματικότητα της κατάστασης της IPE, η οποία αποτελεί εσωτερικό τμήμα πωλήσεων, και όχι αντιπρόσωπο που εργάζεται έναντι προμήθειας.

126 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα των προσφευγουσών.

127 Προτού εξεταστούν τα ως άνω επιχειρήματα, πρέπει να υπομνησθούν οι σχετικές διατάξεις και οι αρχές που απορρέουν από τη νομολογία, καθώς και το ιστορικό της εφαρμογής στον όμιλο Interpipe προσαρμογής βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού και των προγενέστερων αυτού κανονισμών.

128 Βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, πρώτη περίοδος, του βασικού κανονισμού, «[μ]εταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας διεξάγεται δίκαιη σύγκριση». Το άρθρο 2, παράγραφος 10, τρίτη περίοδος του ίδιου κανονισμού ορίζει ότι «[ό]ταν η κανονική αξία και η τιμή εξαγωγής που διαμορφώνεται δεν πληρούν αυτές τις προϋποθέσεις σύγκρισης, πραγματοποιούνται προσαρμογές για κάθε περίπτωση, με βάση τα ατομικά της στοιχεία προκειμένου να ληφθούν δεόντως υπόψη διαφορές των παραγόντων για τους οποίους προβάλλεται ο ισχυρ[ισμ]ός και αποδεικνύεται ότι επηρεάζουν τις τιμές και, κατ' επέκταση, τη συγκρισιμότητα των τιμών».

129 Το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού προβλέπει, μεταξύ των παραγόντων για τους οποίους «είναι δυνατό να πραγματοποιούνται προσαρμογές» τις «[π]ρομήθειες». Η διάταξη αυτή ορίζει, ειδικότερα, ότι «[π]ραγματοποιείται προσαρμογή για διαφορές στις προμήθειες που έχουν καταβληθεί σε σχέση με τις υπό εξέταση πωλήσεις». Διευκρινίζει δε ότι «[ο] όρος "προμήθειες" εννοείται ως το περιθώριο κέρδους ενός εμπόρου του προϊόντος ή του ομοειδούς προϊόντος αν οι εργασίες αυτού του εμπόρου είναι παρόμοιες με εκείνες ενός αντιπροσώπου που εργάζεται σε βάση προμήθειας».

130 Ωστόσο, από τη νομολογία προκύπτει ότι δεν πραγματοποιείται προσαρμογή βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού όταν ο εγκατεστημένος σε τρίτο κράτος παραγωγός και ο συνδεδεμένος με αυτόν διανομέας που είναι υπεύθυνος για τις εξαγωγές προς την Ένωση συναπαρτίζουν ενιαία οικονομική οντότητα (απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2016, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, C-468/15 P, EU:C:2016:803, σκέψη 39).

131 Συγκεκριμένα, έχει κριθεί ότι η έννοια της ενιαίας οικονομικής οντότητας, η οποία διαμορφώθηκε με σκοπό τον καθορισμό της κανονικής αξίας όπως προκύπτει από τις σκέψεις 83 και 84 ανωτέρω, ισχύει επίσης και για τον καθορισμό της τιμής εξαγωγής (πρβλ. αποφάσεις της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP, C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψεις 55 και 56, και της 17ης Μαρτίου 2015, RFA International κατά Επιτροπής, T-466/12, EU:T:2015:151, σκέψεις 108 και 109).

132 Βάσει των αρχών που καθιερώθηκαν με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 84 ανωτέρω, πρέπει να επισημανθεί ότι με την αναγνώριση της ύπαρξης ενιαίας οικονομικής οντότητας αποτρέπεται το ενδεχόμενο κόστος, το οποίο προφανώς περιλαμβάνεται στην τιμή πώλησης προϊόντος όταν η πώληση αυτή πραγματοποιείται από τμήμα πωλήσεων ενταγμένο στην εσωτερική οργάνωση του παραγωγού, να μην περιλαμβάνεται στην τιμή αυτή όταν η ίδια δραστηριότητα πώλησης του προϊόντος ασκείται από εταιρία νομικώς διακρινόμενη, καίτοι οικονομικώς ελεγχόμενη από τον παραγωγό (απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2016, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, C-468/15 P, EU:C:2016:803, σκέψη 41).

133 Επομένως, έμπορος ο οποίος συναπαρτίζει ενιαία οικονομική οντότητα με παραγωγό εγκατεστημένο σε τρίτο κράτος δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι πραγματοποιεί εργασίες παρόμοιες με εκείνες αντιπροσώπου που εργάζεται σε βάση προμήθειας, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού (πρβλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2016, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, C-468/15 P, EU:C:2016:803, σκέψη 42).

134 Κατά την ανάλυση της ύπαρξης ενιαίας οικονομικής οντότητας μεταξύ παραγωγού και του συνδεόμενου με αυτόν εμπόρου, είναι καθοριστικής σημασίας να εξετάζεται η οικονομική πραγματικότητα των σχέσεων μεταξύ του παραγωγού και του διανομέα. Δεδομένης της ανάγκης διαπίστωσης της οικονομικής πραγματικότητας των σχέσεων μεταξύ του εν λόγω παραγωγού και του εν λόγω διανομέα, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης υποχρεούνται να λαμβάνουν υπόψη το σύνολο των κρίσιμων παραγόντων που επιτρέπουν να διαπιστωθεί αν ο διανομέας πραγματοποιεί ή όχι εργασίες τμήματος πωλήσεως ενταγμένου στον εν λόγω παραγωγό (πρβλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2016, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, C-468/15 P, EU:C:2016:803, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

135 Σύμφωνα δε με τη νομολογία, το βάρος αποδείξεως σε σχέση με τις ειδικές προσαρμογές που απαριθμούνται στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχεία α′ έως κ′, του βασικού κανονισμού το φέρει το μέρος που τις θεωρεί αναγκαίες (πρβλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2016, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, C-468/15 P, EU:C:2016:803, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

136 Συνεπώς, όταν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης εκτιμούν ότι επιβάλλεται προς τα κάτω προσαρμογή της τιμής εξαγωγής, διότι εταιρία πωλήσεων συνδεόμενη με παραγωγό πραγματοποιεί εργασίες παρόμοιες με εκείνες αντιπροσώπου που εργάζεται σε βάση προμήθειας, στα όργανα αυτά εναπόκειται να προσκομίσουν τουλάχιστον συγκλίνουσες ενδείξεις ότι πληρούται η προϋπόθεση αυτή (βλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2016, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, C-468/15 P, EU:C:2016:803, σκέψη 84 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

137 Επομένως, όταν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έχουν προσκομίσει συγκλίνουσες ενδείξεις ότι ο συνδεδεμένος με παραγωγό έμπορος πραγματοποιεί εργασίες παρόμοιες με εκείνες αντιπροσώπου που εργάζεται σε βάση προμήθειας, στον έμπορο ή τον παραγωγό εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν είναι δικαιολογημένη η προσαρμογή βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού (απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2016, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, C-468/15 P, EU:C:2016:803, σκέψη 85).

Επί του ιστορικού της εφαρμογής στον όμιλο Interpipe προσαρμογής βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ', του βασικού κανονισμού και των προγενέστερων αυτού κανονισμών

– Επί της προσαρμογής που εφαρμόστηκε στον όμιλο Interpipe με τον κανονισμό 954/2006 και της συνέχειας που δόθηκε στη διαπίστωση, με την πρώτη απόφαση Interpipe, του παράνομου χαρακτήρα της προσαρμογής αυτής

138 Όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 4 και 6 ανωτέρω, στον κανονισμό 954/2006, ο υπολογισμός του δασμού αντιντάμπινγκ που εφαρμόστηκε στις πρώην εταιρίες Interpipe, τις οποίες διαδέχθηκαν οι προσφεύγουσες, περιελάμβανε την εφαρμογή, στις τιμές που εφάρμοζε η ελβετική εταιρία Sepco, η οποία στη συνέχεια μετονομάστηκε σε IPE, προσαρμογής ανάλογης προς την επίμαχη προσαρμογή. Με την πρώτη απόφαση Interpipe, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε εν μέρει τον εν λόγω κανονισμό, ακριβώς λόγω του παράνομου χαρακτήρα της προσαρμογής αυτής.

139 Για να καταλήξει στην κρίση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο ανέφερε, κατ' αρχάς, ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε τρία στοιχεία για να συναγάγει το συμπέρασμα ότι η Sepco ασκούσε δραστηριότητες παρόμοιες προς εκείνες αντιπροσώπου που εργάζεται έναντι προμήθειας. Πρώτον, οι πρώην εταιρίες Interpipe πραγματοποίησαν απευθείας πωλήσεις του οικείου προϊόντος εντός της Ένωσης. Δεύτερον, η SPIG Interpipe, η συνδεδεμένη εταιρία πωλήσεων στην Ουκρανία, η οποία στη συνέχεια μετονομάστηκε σε IPU, παρενέβη με την ιδιότητα του αντιπροσώπου πωλήσεων για τις πωλήσεις των πρώην εταιριών Interpipe προς την Sepco. Τρίτον, οι δεσμοί της τελευταίας με τις εν λόγω εταιρίες ήταν ανεπαρκείς και δεν επέτρεπαν να θεωρηθεί ότι η Sepco τελούσε υπό τον έλεγχό τους ή ότι υπήρχε κοινός έλεγχος της Sepco και των πρώην εταιριών Interpipe (πρώτη απόφαση Interpipe, σκέψη 182).

140 Ως προς το πρώτο στοιχείο, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι απευθείας πωλήσεις εντός της Ένωσης, τις οποίες πραγματοποίησαν οι πρώην εταιρίες Interpipe, συνεχίστηκαν προς τα νέα κράτη μέλη, σε ένα μεταβατικό στάδιο. Επιπλέον, ο όγκος των απευθείας πωλήσεων αντιπροσώπευε το 8 % περίπου του συνολικού όγκου των πωλήσεων των εν λόγω εταιριών προς την Ένωση και ήταν, επομένως, περιθωριακός. Κατά συνέπεια, οι εταιρίες αυτές είχαν διεκπεραιώσει μόνο δραστηριότητες πωλήσεων συμπληρωματικές εκείνων της Sepco και μόνο για μια μεταβατική περίοδο (πρώτη απόφαση Interpipe, σκέψη 185).

141 Ως προς το δεύτερο στοιχείο, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε ότι το Συμβούλιο δεν είχε εξηγήσει πώς το γεγονός ότι η SPIG Interpipe λαμβάνει προμήθεια επί των πωλήσεων των πρώην εταιριών Interpipe προς τη Sepco μπορούσε να αποδείξει ότι η τελευταία είχε ασκήσει δραστηριότητες παρόμοιες με εκείνες αντιπροσώπου που εργάζεται έναντι προμήθειας ή εμπόδιζε να θεωρηθεί η εταιρία αυτή ως εσωτερικό τμήμα πωλήσεων των εν λόγω εταιριών (πρώτη απόφαση Interpipe, σκέψη 186).

142 Ως προς το τρίτο στοιχείο, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν μπορούσε να αποδειχθεί η απουσία επαρκών δεσμών μεταξύ της Sepco και μιας από τις πρώην εταιρίες Interpipe (πρώτη απόφαση Interpipe, σκέψη 187).

143 Εξ αυτών, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το Συμβούλιο είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ', του τροποποιηθέντος κανονισμού 384/96, καθόσον είχε προβεί σε προσαρμογή της τιμής εξαγωγής που εφάρμοζε η Sepco, στο πλαίσιο συναλλαγών σχετικών με προϊόντα που κατασκεύαζε η μια από τις πρώην εταιρίες Interpipe (πρώτη απόφαση Interpipe, σκέψη 190). Λόγω προσβολής των

δικαιωμάτων άμυνας, η προσαρμογή αυτή κρίθηκε επίσης παράνομη και καθόσον είχε εφαρμοστεί στο πλαίσιο συναλλαγών σχετικών με προϊόντα που κατασκεύαζε η έτερη από τις πρώην εταιρίες Interpipe (πρώτη απόφαση Interpipe, σκέψεις 209 έως 211).

144 Στις αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13 του εκτελεστικού κανονισμού 540/2012, που εκδόθηκε από το Συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 266 ΣΛΕΕ σε εκτέλεση της πρώτης απόφασης Interpipe, η οποία επικυρώθηκε από το Δικαστήριο, το Συμβούλιο, αφενός, υπενθύμισε ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε κρίνει ότι, στο πλαίσιο της σύγκρισης μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης δεν έπρεπε να έχουν προσαρμόσει, στη συγκεκριμένη περίπτωση του ομίλου Interpipe, την τιμή εξαγωγής για προμήθειες και, αφετέρου, επισήμανε ότι, κατά συνέπεια, το περιθώριο ντάμπινγκ είχε υπολογιστεί εκ νέου χωρίς να γίνει προσαρμογή στην τιμή εξαγωγής με βάση τις διαφορές στις προμήθειες.

145 Όπως επιβεβαίωσε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο δεν έθιξε, στον εκτελεστικό κανονισμό 540/2012, το ζήτημα αν άλλα στοιχεία πλην αυτών που εξέτασε το Γενικό Δικαστήριο στην πρώτη απόφαση Interpipe μπορούσαν να δικαιολογήσουν την εφαρμογή της προσαρμογής που κρίθηκε παράνομη με την απόφαση αυτή.

146 Τέτοια εξέταση δεν προκύπτει ούτε από τον εκτελεστικό κανονισμό 585/2012, με τον οποίο το Συμβούλιο διατήρησε σε ισχύ τα επίμαχα μέτρα αντιντάμπινγκ (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, από τις αιτιολογικές σκέψεις 7, 38 και 57 του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι, κατόπιν των αποφάσεων του δικαστή της Ένωσης, δεν έπρεπε να γίνει καμία προσαρμογή στις τιμές εξαγωγής του ομίλου Interpipe. Το ίδιο ισχύει ως προς τον εκτελεστικό κανονισμό 795/2012, ο οποίος εκδόθηκε κατόπιν της περατωθείσας το 2012 ενδιάμεσης επανεξέτασης, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 2, 27 και 28 αυτού.

147 Με τον κανονισμό 2018/1469, ο οποίος εκδόθηκε κατόπιν της περατωθείσας το 2018 τελικής επανεξέτασης, η Επιτροπή, στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5, περιέγραψε το σύνολο των μέτρων αντιντάμπινγκ που αφορούσαν τον όμιλο Interpipe. Στην αιτιολογική σκέψη 86, η Επιτροπή ανέφερε ότι, στις περιπτώσεις που ο παραγωγός-εξαγωγέας εξήγε το υπό εξέταση προϊόν σε ανεξάρτητους πελάτες στην Ένωση μέσω της IPE, η τιμή εξαγωγής καθοριζόταν με βάση τις όντως καταβληθείσες ή καταβλητέες τιμές για το υπό εξέταση προϊόν όταν πωλούνταν για εξαγωγή στην Ένωση, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού. Στην αιτιολογική σκέψη 87, η Επιτροπή προσέθεσε ότι, στις περιπτώσεις που ο παραγωγός-εξαγωγέας εξήγε το υπό εξέταση προϊόν στην Ένωση μέσω της IPCT, η τιμή εξαγωγής καθοριζόταν με βάση την τιμή στην οποία το εισαγόμενο προϊόν μεταπωλούνταν για πρώτη φορά σε ανεξάρτητους πελάτες στην Ένωση, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 9, του προμνησθέντος κανονισμού.

148 Ως εκ τούτου, για τους λόγους που απορρέουν από την πρώτη απόφαση Interpipe, η Επιτροπή συνέχισε, με τον εκτελεστικό κανονισμό 2018/1469, να μην εφαρμόζει στις τιμές εξαγωγής των προϊόντων που πωλούνταν από την IPE την προσαρμογή που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ', του βασικού κανονισμού.

– Επί της εφαρμογής της επίμαχης προσαρμογής

149 Αντιθέτως, στο πλαίσιο της περατωθείσας το 2019 ενδιάμεσης επανεξέτασης, η Επιτροπή, εξετάζοντας ενδελεχέστερα το ζήτημα των σχέσεων μεταξύ των προσφευγουσών και της IPE, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να εφαρμόσει την επίμαχη προσαρμογή.

150 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 39 έως 42 του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει ότι, κατά την Επιτροπή, κατά την περίοδο της έρευνας σχετικά με την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση, ο όμιλος Interpipe εξήγαγε στην Ένωση το οικείο προϊόν μέσω δύο διαφορετικών διαύλων πώλησης, ήτοι της IPE, του ίδιου εγκατεστημένου στην Ελβετία συνδεδεμένου εμπόρου διά του οποίου εξήγε τα προϊόντα του κατά την ημερομηνία της περατωθείσας το 2012 ενδιάμεσης επανεξέτασης, και της IPCT. Ο τελευταίος δίαυλος διανομής δεν υπήρχε ακόμη κατά την ως άνω ενδιάμεση επανεξέταση. Κατά συνέπεια, και βάσει άλλων στοιχείων τα οποία, λόγω του εμπιστευτικού τους χαρακτήρα, δεν εκτέθηκαν στον εν λόγω κανονισμό, αλλά κοινοποιήθηκαν στις προσφεύγουσες με το έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019, η Επιτροπή έκρινε ότι έπρεπε να εφαρμόσει την επίμαχη προσαρμογή.

151 Από το έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019 προκύπτει ότι, κατά την Επιτροπή, η επίμαχη προσαρμογή δικαιολογούνταν λόγω των ακόλουθων τεσσάρων στοιχείων.

152 Πρώτον, η Επιτροπή επισήμανε ότι η IPE και η IPCT πωλούσαν τα ίδια προϊόντα και παρείχαν τις ίδιες υπηρεσίες στους εγκατεστημένους εντός της Ένωσης πελάτες τους. Έτσι, η IPE, η οποία δεν εμπλεκόταν στις πωλήσεις εκ μέρους της IPCT, δεν ήταν δηλαδή πλέον η μόνη εταιρία που είχε αναλάβει τη διανομή εντός της Ένωσης των προϊόντων που κατασκεύαζαν οι προσφεύγουσες. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι η IPCT όχι μόνον είχε αναλάβει σημαντικό μέρος των πωλήσεων του ομίλου Interpipe εντός της Ένωσης, αλλά πωλούσε επίσης το οικείο προϊόν σε πολλά κράτη μέλη, ακόμη δε και σε ορισμένους πελάτες με τους οποίους συνεργαζόταν η IPE.

153 Δεύτερον, κατά την Επιτροπή, η IPU συνιστούσε διεπαφή μεταξύ, αφενός, της IPE και της IPCT και, αφετέρου, των προσφευγουσών, υπό την έννοια ότι συγκέντρωνε τις παραγγελίες από την IPE και την IPCT και τις ανέθετε στη μία ή την άλλη από τις προσφεύγουσες, ανάλογα με τις δυνατότητές τους και τα χρονοδιαγράμματα παραγωγής τους.

154 Τρίτον, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι επίμαχες συμβάσεις (βλ. σκέψη 125 ανωτέρω) προέβλεπαν λεπτομερείς διαδικασίες σχετικά με τις αξιώσεις λόγω μη συμμόρφωσης των εμπορευμάτων προς τις συμβατικές απαιτήσεις. Οι συμβάσεις αυτές ρύθμιζαν επίσης την αποκλειστική ευθύνη του πωλητή και του αγοραστή σε σχέση με την αξιολόγηση της ποιότητας, με τις ζημιές κατά τη μεταφορά και με τις τεχνικές προσαρμογές στις ανάγκες των τελικών αγοραστών και περιελάμβαναν αναλυτικό τμήμα για τη διαιτησία προς επίλυση κάθε απορρέουσας από τους συμβατικούς όρους διαφοράς μεταξύ της IPU, ως πωλήτριας, και της IPE ή της IPCT, ως αγοραστριών. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, η IPU ενεργούσε ως παραγγελιοδόχος για τις προσφεύγουσες και ότι οι συμβάσεις μεταξύ, αφενός, της IPU και, αφετέρου, της IPE ή της IPCT μνημόνευαν ρητώς τη μετάθεση του κινδύνου από την πρώτη σε κάποια από τις άλλες δύο.

155 Τέταρτον, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι το καταστατικό της IPE δεν περιείχε ρήτρα αποκλειστικότητας υπέρ των προσφευγουσών, οπότε η IPE είχε τη δυνατότητα να προμηθεύεται από άλλους κατασκευαστές.

Επί της αμφισβήτησης από τις προσφεύγουσες των στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η επίμαχη προσαρμογή

156 Κοινό στοιχείο των περισσότερων από τις αιτιάσεις που προέβαλαν οι προσφεύγουσες προς στήριξη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως είναι ότι προσάπτουν στην Επιτροπή ότι, εφαρμόζοντας σε αυτές την επίμαχη προσαρμογή, απέστη από τα συμπεράσματα στα οποία είχαν καταλήξει τα θεσμικά όργανα σχετικά με τον ρόλο της Sepco, νυν IPE, αφότου εκτέλεσαν την πρώτη απόφαση Interpipe.

157 Εντούτοις, για την εκτίμηση του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, πρέπει να εξεταστεί μόνον αν η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον έκρινε ότι τα τέσσερα στοιχεία που παρατίθενται στις σκέψεις 152 έως 155 ανωτέρω επέτρεπαν την εφαρμογή της επίμαχης προσαρμογής. Συγκεκριμένα, οι λοιπές αιτιάσεις των προσφευγουσών αλληλεπικαλύπτονται με εκείνες που προβάλλουν προς στήριξη του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλείται από παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, λόγω του ότι η Επιτροπή άλλαξε μέθοδο χωρίς να πληρούνται οι προϋποθέσεις που προβλέπει προς τούτο η ανωτέρω διάταξη. Επομένως, οι αιτιάσεις αυτές θα εξεταστούν κατά την εξέταση του εν λόγω σκέλους.

158 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως επισήμανε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου και χωρίς να αντικρουσθεί από τις προσφεύγουσες, κανένα από τα τέσσερα στοιχεία που παρατίθενται στις σκέψεις 152 έως 155 ανωτέρω δεν συνδέεται με τα τρία στοιχεία που εξέτασε το Γενικό Δικαστήριο στην πρώτη απόφαση Interpipe και ως προς τα οποία είχε διαπιστώσει την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως (βλ. σκέψεις 139 έως 143 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι, στην εν λόγω απόφαση, τα τρία αυτά στοιχεία δεν θεωρήθηκαν επαρκή ώστε να δικαιολογήσουν προσαρμογή ανάλογη προς την επίμαχη προσαρμογή δεν ασκεί επιρροή στη νομιμότητα της τελευταίας, δεδομένου ότι η Επιτροπή επικαλείται τα τέσσερα αυτά διακριτά στοιχεία προς στήριξη της απόφασής της.

159 Όσον αφορά τη μη πρόβλεψη ρήτρας αποκλειστικότητας (βλ. σκέψη 155 ανωτέρω) στο καταστατικό της IPE υπέρ των προσφευγουσών, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, το μερίδιο των εκ μέρους εμπόρου πωλήσεων προϊόντων προερχόμενων από μη συνδεδεμένους παραγωγούς αποτελεί σημαντικό παράγοντα για να καθοριστεί αν ο έμπορος αυτός συναποτελεί ενιαία οικονομική οντότητα με τον συνδεδεμένο παραγωγό. Τουτέστιν, αν ο έμπορος πραγματοποιεί μεγάλο μέρος του κύκλου εργασιών του με την πώληση προϊόντων προερχομένων από μη συνδεδεμένες επιχειρήσεις, η περίσταση αυτή θα μπορούσε να αποτελέσει ένδειξη ότι οι δραστηριότητες του εμπόρου αυτού δεν είναι δραστηριότητες εσωτερικού τμήματος πωλήσεων (απόφαση της 25ης Ιουνίου 2015, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, T-26/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:437, σκέψη 53).

160 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την ορθότητα του επιχειρήματος που αντλεί η Επιτροπή από το γεγονός ότι το καταστατικό της IPE δεν περιέχει ρήτρα αποκλειστικότητας υπέρ αυτών. Υποστηρίζουν, χωρίς να αντικρουσθούν επ' αυτού από την Επιτροπή, ότι, στην πράξη, η IPE πωλούσε ανέκαθεν μόνον το παραγόμενο από αυτές συγκεκριμένο προϊόν.

161 Εφόσον τα θεσμικά όργανα της Ένωσης πρέπει να στηρίζονται στην οικονομική πραγματικότητα των σχέσεων μεταξύ των οικείων εταιριών (βλ. σκέψεις 83 και 134 ανωτέρω), η μη πρόβλεψη τέτοιας ρήτρας αποκλειστικότητας δεν αποτελεί επομένως στοιχείο μου μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς προς στήριξη της νομιμότητας της επίμαχης προσαρμογής.

162 Όσον αφορά το περιεχόμενο των επίμαχων συμβάσεων (βλ. σκέψεις 125 και 154 ανωτέρω), υπενθυμίζεται εκ των προτέρων ότι, κατά τη νομολογία, η ύπαρξη γραπτών συμβάσεων μεταξύ εταιριών αποτελεί κρίσιμο στοιχείο προκειμένου να καθοριστεί αν αυτές συναποτελούν ή όχι ενιαία οικονομική οντότητα. Πράγματι, η ύπαρξη τέτοιων συμβάσεων τείνει να καταδείξει ότι η σχέση μεταξύ των οικείων εταιριών ρυθμίζεται με βάση τους συνήθεις εμπορικούς όρους (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουνίου 2015, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, T-26/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:437, σκέψη 60).

163 Εν προκειμένω, το περιεχόμενο των επίμαχων συμβάσεων, όπως αυτό περιγράφηκε από την Επιτροπή στο έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019 και όπως προκύπτει από τα έγγραφα που η τελευταία προσκόμισε ανταποκρινόμενη σε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας (βλ. σκέψη 28 ανωτέρω), αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο υπέρ της απόφασής της να εφαρμόσει την επίμαχη προσαρμογή. Συγκεκριμένα, η πρόβλεψη ρήτρας διαιτησίας για την επίλυση συμβατικών διαφορών που ενδέχεται να προκύψουν μεταξύ των δύο συμβαλλόμενων εταιριών και η απουσία αλληλέγγυας ευθύνης μεταξύ των ιδίων αυτών εταιριών, στοιχεία που προϋποθέτουν την ύπαρξη όχι μόνο δύο χωριστών νομικών προσώπων, αλλά και δύο οικονομικών οντοτήτων με διαφορετικά συμφέροντα, δεν συμβιβάζονται με την ύπαρξη ενιαίας οικονομικής οντότητας και με τον χαρακτηρισμό μιας από τις εταιρίες αυτές ως εσωτερικού τμήματος πωλήσεων (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 25ης Ιουνίου 2015, PT Musim Mas κατά Συμβουλίου, T-26/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:437, σκέψεις 62 και 63).

164 Ως προς τον πανομοιότυπο χαρακτήρα των δραστηριοτήτων που ασκούσαν η IPE και η IPCT έναντι πελατών εγκατεστημένων στην Ένωση (βλ. σκέψη 152 ανωτέρω), πρέπει να επισημανθεί ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκομίζουν αποδείξεις ικανές να κλονίσουν τις διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με τον ρόλο της IPCT, ως προς την οποία η Επιτροπή ανέφερε ότι πωλούσε το συγκεκριμένο προϊόν εντός της Ένωσης, εν μέρει στους ίδιους πελάτες που προμηθεύονταν από την IPE. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες περιορίστηκαν στη δήλωση ότι η IPCT είχε συσταθεί για να διευκολυνθεί η πώληση σιδηροδρομικών τροχών, οι οποίοι δεν εμπίπτουν στον ορισμό του συγκεκριμένου προϊόντος, κυρίως στη Γερμανία. Εξάλλου, με τις παρατηρήσεις τους επί του ΕΓΕ 2019, οι προσφεύγουσες παραδέχθηκαν ότι η IPCT «πωλ[ούσε] περιορισμένες ποσότητες του συγκεκριμένου προϊόντος σε ορισμένα κράτη μέλη».

165 Η Επιτροπή βασίμως υποστηρίζει ότι μια ενιαία οικονομική οντότητα διαθέτει κατ' αρχήν ένα και μοναδικό εσωτερικό τμήμα πωλήσεων, οπότε το γεγονός ότι η IPE και η IPCT ασκούσαν, έστω εν μέρει, πανομοιότυπες δραστηριότητες πωλήσεων εντός της Ένωσης αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο ικανό να αποκλείσει το ενδεχόμενο να αποτελεί η IPE τέτοιο τμήμα.

166 Τέλος, επισημαίνεται ότι ο ρόλος διεπαφής της IPU (βλ. σκέψη 153 ανωτέρω) επιρρωννύει τη διαπίστωση της Επιτροπής ότι ο ρόλος της IPCT αποκλείει τον χαρακτηρισμό της IPE ως εσωτερικού τμήματος πωλήσεων. Συγκεκριμένα, όπως εξέθεσε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, το γεγονός ότι η IPU επεξεργάζεται τις παραγγελίες που προέρχονται τόσο από την IPE όσο και από την IPCT δεν επιτρέπει να αποκλειστεί κάθε ενδεχόμενο ανταγωνισμού μεταξύ των δύο αυτών εταιριών για την πώληση των ίδιων προϊόντων στην αγορά της Ένωσης. Οι προσφεύγουσες όμως δεν εκθέτουν τους λόγους για τους οποίους ο όμιλος Interpipe είναι οργανωμένος κατά τέτοιο τρόπο ώστε μια εταιρία που υποτίθεται ότι λειτουργεί ως εσωτερικό τμήμα πωλήσεων να ανταγωνίζεται μια άλλη εταιρία του ίδιου ομίλου.

167 Επομένως, με την επιφύλαξη της μη πρόβλεψης, στο καταστατικό της IPE, ρήτρας αποκλειστικότητας υπέρ των προσφευγουσών, τα στοιχεία που έλαβε υπόψη η Επιτροπή αποτελούν συγκλίνουσες ενδείξεις ικανές να αποκλείσουν ενδεχόμενο χαρακτηρισμό της IPE ως εσωτερικού τμήματος πωλήσεων (βλ. σκέψη 137 ανωτέρω).

168 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, εφαρμόζοντας την επίμαχη προσαρμογή, δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Ως εκ τούτου, ο παρατεθείς στη σκέψη 34 ανωτέρω δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, καθόσον η Επιτροπή άλλαξε μέθοδο υπολογισμού της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής

169 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, κατά τις έρευνες επανεξέτασης που διενεργούνται δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού, η Επιτροπή υποχρεούται, κατά κανόνα, να χρησιμοποιεί την ίδια μέθοδο, μεταξύ άλλων για τον καθορισμό της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής, με εκείνη που χρησιμοποίησε κατά την έρευνα που κατέληξε στη λήψη των υπό επανεξέταση μέτρων. Η μέθοδος αυτή μπορεί να τροποποιηθεί μόνον εφόσον οι συνθήκες έχουν μεταβληθεί. Αντιθέτως, η Επιτροπή δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει νέα μέθοδο για τον λόγο και μόνον ότι είναι κατά την άποψή της καταλληλότερη από την παλαιά, υπό την προϋπόθεση ότι η τελευταία συνάδει προς τον βασικό κανονισμό. Εν προκειμένω, η μέθοδος αναφοράς είναι εκείνη που εφαρμόστηκε κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση. Επιπροσθέτως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, όταν επιχειρεί να στηριχθεί στην αρχική της έρευνα, αντικρούει το ίδιο της το επιχείρημα ότι οι προηγούμενες έρευνες δεν αποτελούν σημείο αναφοράς.

170 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ δεν είχαν ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή ούτε κατά την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση ούτε, κατόπιν των παρατηρήσεών τους (βλ. σκέψεις 13, 15 και 17 ανωτέρω), κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση και ότι, παρότι η IPCT συστάθηκε πριν από την τελευταία αυτή επανεξέταση, η τιμή εξαγωγής υπολογίστηκε, στο πλαίσιο αυτής, χωρίς να εφαρμοστεί η επίμαχη προσαρμογή στις τιμές που εφάρμοζε η IPE.

171 Με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες διατείνονται δηλαδή ότι η Επιτροπή παρέβη διττώς το άρθρο 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, καθότι, κατά την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση, υπολόγισε, αφενός, την κανονική αξία (πρώτο σκέλος) και, αφετέρου, την τιμή εξαγωγής (δεύτερο σκέλος), εφαρμόζοντας μέθοδο διαφορετική από εκείνη που είχε εφαρμόσει στο παρελθόν. Οι προσφεύγουσες διευκρινίζουν ότι οι μεταβολές που επέφερε η Επιτροπή στους υπολογισμούς της συνιστούν «μέθοδο» κατά την έννοια της προαναφερθείσας διάταξης και όχι «προσέγγιση», όρο που η Επιτροπή χρησιμοποίησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ο οποίος, ωστόσο, δεν αντιστοιχεί σε καμία έννοια του βασικού κανονισμού.

172 Προτού εξεταστούν τα δύο σκέλη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, πρέπει να υπομνησθούν το γράμμα του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, καθώς και οι αρχές που απορρέουν από τη νομολογία.

173 Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, για όλες τις επανεξετάσεις και τις έρευνες που διεξάγονται δυνάμει του άρθρου αυτού, η Επιτροπή εφαρμόζει, υπό τον όρο ότι δεν έχει επέλθει μεταβολή των συνθηκών, την ίδια μέθοδο που έχει εφαρμοσθεί και για την έρευνα που οδήγησε στην επιβολή του δασμού, λαμβανομένου δεόντως υπόψη, μεταξύ άλλων, του άρθρου 2 του ίδιου κανονισμού.

174 Πρώτον, επισημαίνεται ότι η εξαίρεση δυνάμει της οποίας επιτρέπεται στα θεσμικά όργανα να εφαρμόζουν, κατά τη διαδικασία επανεξέτασης, μέθοδο διαφορετική από εκείνη που χρησιμοποιήθηκε κατά την αρχική έρευνα όταν οι συνθήκες έχουν μεταβληθεί πρέπει αναγκαστικά να ερμηνεύεται στενά, καθόσον στις παρεκκλίσεις ή εξαιρέσεις από γενικό κανόνα προσήκει στενή ερμηνεία (απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2020, Changmao Biochemical Engineering κατά Distillerie Bonollo κ.λπ., C-461/18 P, EU:C:2020:979, σκέψη 143). Το βάρος αποδείξεως φέρουν τα θεσμικά όργανα, που οφείλουν να αποδείξουν ότι οι συνθήκες μεταβλήθηκαν προκειμένου να εφαρμόσουν, κατά την έρευνα επανεξέτασης, μέθοδο διαφορετική από εκείνη που εφαρμόστηκε κατά την αρχική έρευνα (απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials κατά Συμβουλίου, C-15/12 P, EU:C:2013:572, σκέψη 18).

175 Η απαίτηση στενής ερμηνείας της δυνατότητας, την οποία δέχεται κατ' εξαίρεση το άρθρο 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, για αλλαγή μεθόδου δεν επιτρέπει στα θεσμικά όργανα να συνεχίζουν να εφαρμόζουν μέθοδο η οποία δεν είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού (πρβλ. αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials κατά Συμβουλίου, C-15/12 P, EU:C:2013:572, σκέψη 19, της 18ης Σεπτεμβρίου 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, σκέψη 43, και της 3ης Δεκεμβρίου 2020, Changmao Biochemical Engineering κατά Distillerie Bonollo κ.λπ., C-461/18 P, EU:C:2020:979, σκέψη 144).

176 Αντιθέτως, προκειμένου να δικαιολογηθεί αλλαγή μεθόδου δεν αρκεί η νέα μέθοδος να κρίνεται πιο ενδεδειγμένη της προηγούμενης, αν η παλαιά μέθοδος ήταν εν πάση περιπτώσει σύμφωνη με το άρθρο 2 του βασικού κανονισμού (βλ. απόφαση της 17ης Μαρτίου 2015, RFA International κατά Επιτροπής, T-466/12, EU:T:2015:151, σκέψη 91 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

177 Δεύτερον, η μεταβολή των συνθηκών υπό την έννοια των διατάξεων του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού αφορά τις παραμέτρους που εφαρμόζονται, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2 του ιδίου κανονισμού, ως προς την επιλεγείσα μέθοδο, κατά την έρευνα η οποία κατέληξε στην επιβολή του δασμού, προκειμένου να υπολογισθεί το περιθώριο ντάμπινγκ (πρβλ. απόφαση της 28ης Απριλίου 2015, CHEMK και KF κατά Συμβουλίου, T-169/12, EU:T:2015:231, σκέψη 90).

178 Τρίτον, η χρήση της ίδιας μεθόδου δεν σημαίνει ότι είναι αναγκαία η επανάληψη των ίδιων στοιχείων που συνελέγησαν στο πλαίσιο προγενέστερης έρευνας, ούτε των ίδιων πραγματικών ή αριθμητικών συμπερασμάτων που αντλήθηκαν με βάση τα εν λόγω στοιχεία (απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 2013, Acron κατά Συμβουλίου, T-118/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:67, σκέψη 115).

179 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των αρχών πρέπει να εξετασθούν διαδοχικά τα δύο σκέλη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

Επί του πρώτου σκέλους, που αφορά αλλαγή, εκ μέρους της Επιτροπής, της μεθόδου υπολογισμού της κανονικής αξίας

180 Προς στήριξη του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι, τόσο στον προσβαλλόμενο κανονισμό όσο και στο έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019, η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε στην παραμικρή μεταβολή των συνθηκών, μετά την έρευνα για την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση, η οποία θα δικαιολογούσε την εφαρμογή διαφορετικής μεθόδου προκειμένου να καθοριστεί αν οι πωλήσεις τους είχαν πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων και προκειμένου να καθοριστεί η κατασκευασμένη κανονική αξία. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι, με το προμνησθέν έγγραφο, η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι είχε αλλάξει μέθοδο, για τον λόγο ότι, κατά την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση και κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση, τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ είχαν παραλειφθεί εκ παραδρομής και δήλωσε ότι η εφαρμοζόμενη εφεξής μέθοδος ήταν σύμφωνη με το άρθρο 2, παράγραφοι 4 και 6, του βασικού κανονισμού και ότι το προαναφερθέν σφάλμα δεν συνεπαγόταν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, την οποία μπορούσαν να επικαλεστούν οι προσφεύγουσες. Κατά τις προσφεύγουσες, από τις σύντομες αυτές εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή δεν μπορεί να συναχθεί ότι απέδειξε την ύπαρξη μεταβολής των συνθηκών, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, το οποίο πρέπει να ερμηνεύεται στενά.

181 Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή δεν κατόρθωσε να αποδείξει ούτε ότι ο αποκλεισμός των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ δεν ήταν σύμφωνος προς το άρθρο 2 του βασικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, ο ισχυρισμός της Επιτροπής σχετικά με τη συμβατότητα της νέας μεθόδου με το εν λόγω άρθρο δεν ισοδυναμεί με εξήγηση του ότι η μέθοδος που ακολουθήθηκε κατά την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση και κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση ήταν εσφαλμένη. Οι προσφεύγουσες εμμένουν στο γεγονός ότι το προβαλλόμενο σφάλμα στο οποίο υπέπεσε η Επιτροπή από την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση, εφόσον επρόκειτο πράγματι περί σφάλματος, έπρεπε να είχε διορθωθεί κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση. Ωστόσο, στο πλαίσιο της προαναφερθείσας επανεξέτασης, η Επιτροπή εξέτασε συγκεκριμένα, με ενδελεχή τρόπο, τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ και τελικά δέχθηκε τη θέση που υποστήριζαν οι προσφεύγουσες αναφορικά με τα έξοδα αυτά.

182 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων των προσφευγουσών.

183 Επισημαίνεται ότι η απόφαση να ληφθούν ή όχι υπόψη τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ για τον καθορισμό της κανονικής αξίας δεν αποτελεί πραγματικό στοιχείο, το οποίο η Επιτροπή μπορούσε να επικαιροποιήσει βάσει νέων δεδομένων που παρέσχον οι προσφεύγουσες, αλλά απορρέει από την ερμηνεία που η ίδια επέλεξε να δώσει στις κρίσιμες διατάξεις του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού, ιδίως στις παραγράφους 3, 4 και 6. Επομένως, η συμπερίληψη των εξόδων αυτών κατά την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση, μετά τον αποκλεισμό τους κατά την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση και κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση, συνιστά αλλαγή μεθόδου κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού.

184 Εντούτοις, όπως προκύπτει από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο βασικός κανονισμός, ερμηνευόμενος υπό το πρίσμα της σχετικής νομολογίας, επιβάλλει την εφαρμογή του ελέγχου ΣΕΠ και την κατασκευή της κανονικής αξίας κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού με βάση το σύνολο των εξόδων ΠΔΓ που πραγματοποιήθηκαν κατά τις πωλήσεις, απευθείας και έμμεσες, στις οποίες προέβησαν οι προσφεύγουσες στην ουκρανική αγορά. Όπως παραδέχθηκε η Επιτροπή κατά την επ’

ακροατηρίου συζήτηση, η μέθοδος την οποία εφάρμοσε κατά την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση και κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση δεν ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 2 του βασικού κανονισμού, καθόσον απέκλειε τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ.

185 Επομένως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 175 ανωτέρω, η αλλαγή μεθόδου στην οποία προέβη η Επιτροπή δεν αντιβαίνει στο άρθρο 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού.

186 Στο πλαίσιο του υπό κρίση σκέλους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν επίσης αιτίαση η οποία αφορά παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθότι, όταν ζήτησαν από την Επιτροπή να διενεργήσει (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω) την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση, η οποία κατέληξε στην έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, ανέμεναν ότι το περιθώριο ντάμπινγκ θα υπολογιζόταν με την ίδια μέθοδο που χρησιμοποιούσε η Επιτροπή από την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση.

187 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης δικαιοσύνης δικαιούται να επικαλεστεί κάθε ιδιώτης εφόσον βρίσκεται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η ενωσιακή διοίκηση, παρέχοντάς του συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις, του δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες. Επιπλέον, οι παρασχεθείσες διαβεβαιώσεις πρέπει να είναι σύμφωνες προς τους εφαρμοστέους κανόνες (απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, ISD Polska κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-369/09 P, EU:C:2011:175, σκέψη 123· βλ., επίσης, απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2010, EWRIA κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-369/08, EU:T:2010:549, σκέψη 139 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

188 Εν προκειμένω, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι προσφεύγουσες έλαβαν από την Επιτροπή αρκούντως σαφείς διαβεβαιώσεις σχετικά με τον αποκλεισμό των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ, οι διαβεβαιώσεις αυτές ήταν αντίθετες προς το άρθρο 2 του βασικού κανονισμού, όπως προκύπτει από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

189 Εν πάση περιπτώσει, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι δόθηκαν τέτοιες διαβεβαιώσεις στις προσφεύγουσες στο πλαίσιο της περατωθείσας το 2012 ενδιάμεσης επανεξέτασης. Ως προς τις διαβεβαιώσεις που προέκυψαν από την αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και των προσφευγουσών, σε σχέση με τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ, κατά τη διάρκεια της περατωθείσας το 2018 τελικής επανεξέτασης, πρέπει να επισημανθεί ότι η αλληλογραφία αυτή άρχισε στις 13 Ιουλίου 2018 (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Πριν όμως από την ημερομηνία αυτή, οι προσφεύγουσες είχαν ήδη ζητήσει την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση, η οποία κατέληξε στην έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, όπως προκύπτει από τη δημοσίευση, στις 7 Μαΐου 2018, της σχετικής με την τελευταία αυτή επανεξέταση ανακοίνωσης (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω). Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλεστούν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη απορρέουσα από προηγούμενη αλληλογραφία αναγόμενη στο πλαίσιο της περατωθείσας το 2018 τελικής επανεξέτασης.

190 Ως εκ τούτου, η αιτίαση των προσφευγουσών περί παραβίασης της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης στερείται ερείσματος.

191 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αφορά αλλαγή από την Επιτροπή της μεθόδου υπολογισμού της τιμής εξαγωγής

192 Με το δεύτερο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η σύσταση της IPCT το 2014 δεν συνιστά μεταβολή των συνθηκών, λαμβανομένης υπόψη της κατάστασης που επικρατούσε κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση, δυνάμενη να δικαιολογήσει τη θέσπιση της επίμαχης προσαρμογής. Η Επιτροπή όφειλε, επομένως, να συνεχίσει να εφαρμόζει τη μέθοδο που ακολουθήθηκε κατά την εν λόγω επανεξέταση, εκτός αν ήταν σε θέση να αποδείξει ότι η μέθοδος αυτή δεν ήταν σύμφωνη με το άρθρο 2 του βασικού κανονισμού. Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την ορθότητα του επιχειρήματος που προέβαλε η Επιτροπή με το έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019, κατά το οποίο, δεδομένου ότι ο σκοπός της επανεξέτασης ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων διαφέρει από εκείνον της ενδιάμεσης επανεξέτασης, η Επιτροπή προέβη σε λεπτομερή ανάλυση της δομής του ομίλου Interpipe κατά την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση εξέταση, αλλά όχι κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση. Οι προσφεύγουσες αντικρούουν επίσης το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το κρίσιμο ζήτημα για την εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού είναι το αν οι περιστάσεις έχουν μεταβληθεί μετά την προηγούμενη ενδιάμεση επανεξέταση. Οι διαδικαστικοί κανόνες, εξαιρουμένων εκείνων που αφορούν τις προθεσμίες, και η έκταση των ερευνών επανεξέτασης ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων και των ερευνών ενδιάμεσης επανεξέτασης είναι παρεμφερείς, αν όχι πανομοιότυποι, όσον αφορά τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ, όπως προκύπτει από το άρθρο 11, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

193 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων των προσφευγουσών.

194 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 143 έως 148 ανωτέρω, μετά τη δημοσίευση της πρώτης απόφασης Interpipe και μέχρι την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση, τα θεσμικά όργανα, όταν αποφάσισαν να μην εφαρμόσουν πλέον στον όμιλο Interpipe την προσαρμογή που είχε κριθεί παράνομη από το Γενικό Δικαστήριο με την εν λόγω απόφαση, δεν εξέτασαν τα τέσσερα στοιχεία, τα οποία παρατίθενται στις σκέψεις 152 έως 155 ανωτέρω, βάσει των οποίων η Επιτροπή, μετά την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση, προέβη στην επίμαχη προσαρμογή.

195 Είναι αληθές ότι, κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση, η Επιτροπή αναφέρθηκε στην ύπαρξη της IPCT. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν συνήγαγε εξ αυτού καμία συνέπεια ως προς τις τιμές εξαγωγής της IPE.

196 Επομένως, για την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή εφάρμοσε την επίμαχη προσαρμογή στηριζόμενη σε πραγματικά στοιχεία τα οποία δεν είχε εξετάσει προηγουμένως ή από τα οποία δεν είχε συναγάγει έννομες συνέπειες.

197 Σημειωτέον επίσης ότι η εφαρμογή προσαρμογής βάσει στοιχείων που δεν είχαν εξεταστεί στο παρελθόν δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ως αλλαγή μεθόδου κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, αλλά δέον να θεωρηθεί ως συνέπεια της διαπίστωσης ότι πληρούνται πλέον οι απαιτούμενες προϋποθέσεις για μια τέτοια προσαρμογή (πρβλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials κατά Συμβουλίου, T-423/09, EU:T:2011:764, σκέψη 57).

198 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή άλλαξε μέθοδο κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, επισημαίνεται, πρώτον, ότι, κατά τη νομολογία, μεταβολές οι οποίες επηρεάζουν τη δομή ενός ομίλου και την οργάνωση των εξαγωγικών πωλήσεών του στην Ένωση συνιστούν μεταβολή συνθηκών κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης. Τέτοια μεταβολή των συνθηκών μπορεί να δικαιολογήσει την αλλαγή μεθόδου, δεδομένου ότι η αλλαγή αυτή αποτελεί συνέπεια της εμφάνισης ενός δευτέρου δικτύου πωλήσεων του οικείου ομίλου και, συνεπώς, της αλλαγής που επήλθε στην οργάνωση των πωλήσεων του εν λόγω ομίλου (πρβλ. απόφαση της 17ης Μαρτίου 2015, RFA International κατά Επιτροπής, T-466/12, EU:T:2015:151, σκέψεις 100 και 101).

199 Το δικαίωμα που διαθέτει, επομένως, η Επιτροπή να εφαρμόσει την επίμαχη προσαρμογή χωρίς να παραβεί το άρθρο 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού δεν επηρεάζεται από την περίσταση ότι τα τέσσερα στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίχθηκε προς τούτο δεν είναι όλα νέα, οπότε η Επιτροπή μπορούσε να λάβει υπόψη προηγουμένως εκείνα από τα στοιχεία αυτά που προϋπήρχαν. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε εκ παραδρομής, κατά τις προηγούμενες επανεξετάσεις, να εξετάσει τα εν λόγω στοιχεία ή να συναγάγει εξ αυτών τις έννομες συνέπειες, δεν είναι δυνατόν να υποχρεωθεί να επαναλάβει το ίδιο σφάλμα κατά την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, με μοναδικό σκοπό να μην παραβεί το άρθρο 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού. Πράγματι, το άρθρο αυτό δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η Επιτροπή πρέπει να συνεχίσει να εφαρμόζει μέθοδο η οποία δεν είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 2 του εν λόγω κανονισμού (βλ. σκέψη 175 ανωτέρω).

200 Δεύτερον, σημειώνεται ότι ο ρόλος της IPCT αποτελεί ένα από τα κύρια στοιχεία που δικαιολογούν την επίμαχη προσαρμογή. Είναι αληθές ότι η εταιρία αυτή ασκούσε ήδη δραστηριότητα κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση και ότι η Επιτροπή την μνημόνευσε στον εκτελεστικό κανονισμό 2018/1469. Κατά τη νομολογία, ωστόσο, στο πλαίσιο επανεξέτασης των μέτρων αντιντάμπινγκ των οποίων επίκειται η λήξη, η οποία διενεργείται δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, τα θεσμικά όργανα οφείλουν μόνο να αποδεικνύουν αν η λήξη της ισχύος των μέτρων αυτών θα ευνοούσε τη συνέχιση ή την επανάληψη του ντάμπινγκ και της ζημίας, περίπτωση κατά την οποία τα εν λόγω μέτρα θα εξακολουθούσαν να ισχύουν. Στην αντίθετη περίπτωση, τα μέτρα αντιντάμπινγκ καταργούνται. Συνεπώς, η επανεξέταση των μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη δεν είναι δυνατό να επιφέρει τροποποίηση των ισχυόντων μέτρων. Αντιθέτως, όσον αφορά ενδιάμεση επανεξέταση δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, η Επιτροπή μπορεί, μεταξύ άλλων, να εξετάζει αν έχει σημειωθεί σημαντική μεταβολή των συνθηκών όσον αφορά το ντάμπινγκ και τη ζημία και μπορεί όχι μόνο να καταργήσει ή να διατηρήσει σε ισχύ τα μέτρα αντιντάμπινγκ, αλλά επίσης και να τα τροποποιήσει [αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, σκέψη 76, της 18ης Σεπτεμβρίου 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, σκέψη 52, και της 18ης Οκτωβρίου 2016, Crown Equipment (Suzhou) και Crown Gabelstapler κατά Συμβουλίου, T-351/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:616, σκέψη 57].

201 Επομένως, δεν είναι δυνατόν να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν εξέτασε λεπτομερέστερα, κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση, τον ρόλο της IPCT και ότι δεν συνήγαγε τις ίδιες έννομες συνέπειες με εκείνες που συνήγαγε κατά την περατωθείσα το 2019 ενδιάμεση επανεξέταση.

202 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί το δεύτερο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, το σύνολο των αιτιάσεων που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του δευτέρου (βλ. σκέψεις 157 και 168 ανωτέρω) και του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

203 Η απόρριψη των τριών πρώτων λόγων ακυρώσεως συνεπάγεται επίσης την απόρριψη των αιτιάσεων των προσφευγουσών που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 36 ανωτέρω, δεδομένου ότι οι προβληθείσες παραβάσεις του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού και του άρθρου 9.3 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ ΠΟΕ στηρίζονται αποκλειστικά στις αιτιάσεις που απορρίφθηκαν κατά την εξέταση των τριών πρώτων λόγων ακυρώσεως.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

204 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν προβολή των δικαιωμάτων τους άμυνας για τον λόγο ότι με το έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019, το οποίο απεστάλη την ίδια ημέρα με τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα του προσβαλλόμενου κανονισμού, τους γνωστοποίησε για πρώτη φορά η Επιτροπή νέα επιχειρήματα σχετικά με το γεγονός ότι θα ανέκυπταν έξοδα ΠΔΓ ακόμη και στην περίπτωση πωλήσεων σε συνδεδεμένο αγοραστή όπως η IPU και σχετικά με την παραδοχή της ύπαρξης σχετικού σφάλματος κατά την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση και κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση, καθώς και σχετικά με το καταστατικό της IPE και με τις επίμαχες συμβάσεις. Στα επιχειρήματα αυτά στηρίχθηκε η απόφαση της Επιτροπής, αφενός, να συνυπολογίσει τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ για τον καθορισμό της κανονικής αξίας και, αφετέρου, να μην αντιμετωπίζει πλέον την IPE ως εσωτερικό τμήμα πωλήσεων.

205 Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι, προκειμένου να ευδοκιμήσει ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως, δεν οφείλουν να αποδείξουν ότι, αν είχαν μπορέσει να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των εν λόγω επιχειρημάτων πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, το περιεχόμενο του κανονισμού αυτού θα ήταν διαφορετικό. Αρκεί να μην αποκλείεται εντελώς το ενδεχόμενο αυτό, δεδομένου ότι θα μπορούσαν να οργανώσουν καλύτερα την άμυνά τους αν δεν υφίστατο η διαδικαστική παρατυπία. Από τον πρώτο και από τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες ήταν σε θέση να υποβάλουν συμπληρωματικές παρατηρήσεις ικανές να κλονίσουν το βάσιμο των αλλαγών μεθόδου στις οποίες προέβη η Επιτροπή με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, με τη συνεκτίμηση των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ και με την εφαρμογή της επίμαχης προσαρμογής. Συνεπώς, δεν μπορεί να αποκλειστεί εντελώς ότι η Επιτροπή θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετική απόφαση επί των ζητημάτων που τέθηκαν με τους λόγους αυτούς αν, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, οι προσφεύγουσες είχαν λάβει τις πληροφορίες που περιέχονταν στο έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019.

206 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων των προσφευγουσών.

207 Προτού εξεταστούν τα επιχειρήματα των προσφευγουσών σχετικά με την προβαλλόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας όσον αφορά τόσο τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ όσο και την επίμαχη προσαρμογή, πρέπει να υπομνησθούν οι βασικές αρχές που ισχύουν για τα εν λόγω δικαιώματα.

208 Ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης, αναπόσπαστο μέρος της οποίας αποτελεί το δικαίωμα ακροάσεως [βλ. αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 2014, Kamino International Logistics και Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 και C-130/13, EU:C:2014:2041, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 12ης Δεκεμβρίου 2014, Crown Equipment (Suzhou) και Crown Gabelstapler κατά Συμβουλίου, T-643/11, EU:T:2014:1076, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

209 Ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, που είναι καίριας σημασίας στις διαδικασίες ερευνών αντιντάμπινγκ, προϋποθέτει ότι έχει παρασχεθεί στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, η δυνατότητα να γνωστοποιήσουν λυσιτελώς την άποψή τους σχετικά με το υποστατό και τη σημασία των προβαλλόμενων γεγονότων και περιστάσεων και σχετικά με τα αποδεικτικά στοιχεία που χρησιμοποίησε η Επιτροπή προς στήριξη του ισχυρισμού της ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι το ντάμπινγκ αυτό έχει προξενήσει ζημία [αποφάσεις της 27ης Ιουνίου 1991, Al-Jubail Fertilizer κατά Συμβουλίου, C-49/88, EU:C:1991:276, σκέψη 17· της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP, C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψεις 76 και 77, και της 12ης Δεκεμβρίου 2014, Crown Equipment (Suzhou) και Crown Gabelstapler κατά Συμβουλίου, T-643/11, EU:T:2014:1076, σκέψη 41].

210 Η ύπαρξη παρατυπίας όσον αφορά τον σεβασμό των δικαιωμάτων αυτών δεν μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση κανονισμού περί επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ παρά μόνον αν, λόγω της παρατυπίας αυτής, ενδέχεται η διοικητική διαδικασία να μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα, προσβάλλοντας με συγκεκριμένο τρόπο τα δικαιώματα άμυνας του ενδιαφερόμενου. Ωστόσο, δεν μπορεί να επιβληθεί στον εν λόγω ενδιαφερόμενο η υποχρέωση να αποδείξει ότι η απόφαση της Επιτροπής θα ήταν διαφορετική, αλλά μόνον ότι τούτο δεν μπορεί να αποκλειστεί εντελώς, εφόσον ο ενδιαφερόμενος θα είχε τη δυνατότητα να αμυνθεί αποτελεσματικότερα αν δεν είχε μεσολαβήσει η καταγγελλόμενη διαδικαστική παρατυπία (απόφαση της 10ης Απριλίου 2019, Jindal Saw και Jindal Saw Italia κατά Επιτροπής, T-301/16, EU:T:2019:234, σκέψεις 66 και 67· πρβλ., επίσης, απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2012, Συμβούλιο και Επιτροπή κατά Interpipe Niko Tube και Interpipe NTRP, C-191/09 P και C-200/09 P, EU:C:2012:78, σκέψεις 78 και 79).

211 Τέλος, υπενθυμίζεται ότι το δικαίωμα ακροάσεως αφορά όλα τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία στα οποία βασίζεται η πράξη που επέχει θέση αποφάσεως, αλλά δεν αφορά την τελική θέση την οποία προτίθεται να λάβει η διοίκηση. Επομένως, το δικαίωμα αυτό δεν προϋποθέτει ότι η διοίκηση υποχρεούται, πριν λάβει την τελική της θέση όσον αφορά την εκτίμηση των στοιχείων που προσκομίζει ο διάδικος, να του παράσχει νέα δυνατότητα να διατυπώσει τις απόψεις του επί των εν λόγω στοιχείων (πρβλ. αποφάσεις της 4ης Μαρτίου 2020, Tulliallan Burlington κατά EUIPO, C-155/18 P έως C-158/18 P, EU:C:2020:151, σκέψη 94 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, της 19ης Μαΐου 2010, IMI κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-18/05, EU:T:2010:202, σκέψη 109, και της 9ης Μαρτίου 2015, Deutsche Börse κατά Επιτροπής, T-175/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:148, σκέψη 344).

212 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω αρχών πρέπει να εξεταστούν οι αιτιάσεις των προσφευγουσών σχετικά με την προβαλλόμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας όσον αφορά, αφενός, τα έξοδα ΠΔΓ και, αφετέρου, την επίμαχη προσαρμογή.

Επί των αιτιάσεων σχετικά με τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ

213 Κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή είχε αναφέρει στο ΕΓΕ 2019 ότι είχε την πρόθεση να λάβει υπόψη τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ για τον καθορισμό της κανονικής αξίας. Αναφέρουν ότι επέκριναν την προσέγγιση αυτή της Επιτροπής με τις παρατηρήσεις τους επί του ΕΓΕ 2019, υποστηρίζοντας ότι, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή υιοθετούσε εκ νέου την άποψη που είχε ήδη προβάλει στο πλαίσιο της περατωθείσας το 2018 τελικής επανεξέτασης, από την οποία είχε αποστεί, κατά την έκδοση του εκτελεστικού κανονισμού 2018/1469, κατόπιν των αντιρρήσεων που οι ίδιες είχαν προβάλει.

214 Είναι αληθές ότι, στα σημεία 3 έως 6 του εγγράφου της 2ας Αυγούστου 2019, η Επιτροπή διευκρίνισε, πρώτον, ότι οι προσφεύγουσες είχαν αναφέρει, με τις απαντήσεις τους στο ερωτηματολόγιο που τους είχε αποστείλει, την ύπαρξη εξόδων σχετικών με τις πωλήσεις μεταξύ συνδεδεμένων εταιριών εντός του ομίλου Interpipe, δεύτερον, ότι οι πωλήσεις μεταξύ των εταιριών αυτών συνεπάγονταν έξοδα ΠΔΓ, τρίτον, ότι η χρησιμοποιηθείσα για την εφαρμογή του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού μέθοδος έπρεπε να αντανακλά όλα τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η οικεία επιχείρηση και, τέταρτον, ότι τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ είχαν αποκλεισθεί εκ παραδρομής κατά την περατωθείσα το 2018 τελική επανεξέταση και κατά την περατωθείσα το 2012 ενδιάμεση επανεξέταση, ενώ η Επιτροπή τα είχε λάβει υπόψη κατά την αρχική έρευνα.

215 Ωστόσο, οι παρατηρήσεις αυτές της Επιτροπής, τις οποίες οι προσφεύγουσες έλαβαν μετά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, δεν περιέχουν πραγματικά ή νομικά στοιχεία των οποίων οι προσφεύγουσες δεν είχαν λάβει προηγουμένως γνώση και επί των οποίων δεν είχαν τη δυνατότητα να διατυπώσουν την άποψή τους. Αποτελούν τη βάση της τελικής θέσης της Επιτροπής επί του ζητήματος των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ, οπότε, βάσει της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 211 ανωτέρω, δεν μπορεί να διαπιστωθεί συναφώς καμία προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

216 Επιπροσθέτως, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι τα συμπληρωματικά επιχειρήματα που θα μπορούσαν να έχουν προβάλει ενώπιον της Επιτροπής αν είχαν λάβει νωρίτερα τα περιεχόμενα στο έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019 στοιχεία, είναι εκείνα τα οποία προέβαλαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (βλ. σκέψη 205 ανωτέρω), πρέπει να σημειωθεί ότι όλα αυτά τα επιχειρήματα απορρίφθηκαν κατά την εξέταση των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν με την υπό κρίση προσφυγή. Επομένως, δεν αποδεικνύεται ότι, αν οι προσφεύγουσες είχαν προβάλει τα επιχειρήματα αυτά κατά τη διοικητική διαδικασία, η τελευταία ενδέχεται να είχε καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 30ής Απριλίου 2014, Tisza Erőmű κατά Επιτροπής, T-468/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:235, σκέψη 217).

217 Επομένως, οι υπό κρίση αιτιάσεις πρέπει να απορριφθούν.

Επί των αιτιάσεων σχετικά με την επίμαχη προσαρμογή

218 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, με το έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019, του οποίου η ημερομηνία συμπίπτει με τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή συμπλήρωσε την αιτιολογία του κανονισμού αυτού με στοιχεία τα οποία, λόγω του εμπιστευτικού τους χαρακτήρα, δεν μπορούσαν να περιληφθούν σε αυτόν. Με το εν λόγω έγγραφο, η Επιτροπή απάντησε στις αντιρρήσεις που είχαν προβάλει οι προσφεύγουσες με τις παρατηρήσεις τους επί του ΕΓΕ 2019, στις οποίες δεν είχε απαντήσει με το συμπληρωματικό ενημερωτικό έγγραφο της 27ης Ιουνίου 2019 (βλ. σκέψη 22 ανωτέρω).

219 Τα τέσσερα στοιχεία που περιγράφονται στο έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019, στα οποία βασίσθηκε η Επιτροπή για να εφαρμόσει την επίμαχη προσαρμογή (βλ. σκέψεις 151 έως 155 ανωτέρω), είχαν τεθεί υπόψιν των προσφευγουσών στο ΕΓΕ 2019, στα σημεία 34 έως 42. Στις παρατηρήσεις τους επί του ΕΓΕ 2019, οι προσφεύγουσες απαρίθμησαν τα τέσσερα αυτά στοιχεία και έλαβαν θέση επί εκάστου εξ αυτών.

220 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, ωστόσο, ότι το έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019 περιέχει πρόσθετους δικαιολογητικούς λόγους οι οποίοι δεν περιλαμβάνονται στο ΕΓΕ 2019. Τουτέστιν, σε αυτό η Επιτροπή ανέφερε για πρώτη φορά ότι οι επίμαχες συμβάσεις όριζαν ότι ο κίνδυνος

μετατίθεται από την IPU στην IPE ή στην IPCT και ότι το καταστατικό της IPE δεν ανέφερε ότι αυτή ενεργούσε υπό τις οδηγίες της IPU, αλλά προέβλεπε ότι η IPE μπορούσε να προβεί σε κάθε χρηματοοικονομική, καταπιστευτική ή εμπορική συναλλαγή σε σχέση με το αντικείμενό της.

221 Διαπιστώνεται, όμως, ότι οι εν λόγω δήθεν πρόσθετοι δικαιολογητικοί λόγοι είναι απλές διευκρινίσεις σχετικά με τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο ΕΓΕ 2019, τις οποίες η Επιτροπή προσέθεσε κατόπιν των παρατηρήσεων που διατύπωσαν οι προσφεύγουσες επί του τελευταίου. Οι διευκρινίσεις αυτές, οι οποίες αφορούν το περιεχόμενο του καταστατικού της IPE και των επίμαχων συμβάσεων, γνωστές προφανώς στις προσφεύγουσες, δεν περιέχουν νέα πραγματικά και νομικά στοιχεία, αλλά αφορούν ζητήματα επί των οποίων οι προσφεύγουσες είχαν τοποθετηθεί με τις εν λόγω παρατηρήσεις.

222 Επομένως, συνάγεται το συμπέρασμα ότι, με το έγγραφο της 2ας Αυγούστου 2019, η Επιτροπή εξέθεσε απλώς την τελική της θέση επί της επίμαχης προσαρμογής, την οποία υιοθέτησε βάσει στοιχείων επί των οποίων οι προσφεύγουσες είχαν την ευκαιρία να εκθέσουν την άποψή τους. Υπό τις συνθήκες αυτές, βάσει της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 211 ανωτέρω, δεν είναι δυνατόν να διαπιστωθεί οιαδήποτε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

223 Εξάλλου, οι εκτιμήσεις που εκτίθενται στη σκέψη 216 ανωτέρω ισχύουν επίσης και για τις υπό κρίση αιτιάσεις των προσφευγουσών.

224 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

225 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) **Καταδικάζει την Interpipe Niko Tube LLC και την Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC στα δικαστικά έξοδα.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 14 Ιουλίου 2021.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 6

Σκεπτικό 7

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράνομος χαρακτήρας της συμπερίληψης, κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, των εξόδων ΠΔΓ που αφορούν τις πωλήσεις των προσφευγουσών προς την IPU 8

Επί των σχετικών με την κανονική αξία διατάξεων του προσβαλλόμενου κανονισμού 12

Επί του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφοι 3, 4 και 6, του βασικού κανονισμού . . 13

Επί της έννοιας της ενιαίας οικονομικής οντότητας και επί των συνεπειών της 15

Επί των αιτιάσεων που αντλούνται από τις αποφάσεις του οργάνου επίλυσης διαφορών του ΠΟΕ 17

Επί του θεωρητικού χαρακτήρα των επίμαχων εξόδων ΠΔΓ 19

Επί της μη τήρησης της πρακτικής της Επιτροπής 21

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή στην τιμή εξαγωγής ποσού που αντιστοιχεί στα έξοδα ΠΔΓ και στο κέρδος αντιπροσώπου που εργάζεται έναντι προμήθειας 21

Επί του ιστορικού της εφαρμογής στον όμιλο Interpipe προσαρμογής βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο θ′, του βασικού κανονισμού και των προγενέστερων αυτού κανονισμών 25

– Επί της προσαρμογής που εφαρμόστηκε στον όμιλο Interpipe με τον κανονισμό 954/2006 και της συνέχειας που δόθηκε στη διαπίστωση, με την πρώτη απόφαση Interpipe, του παράνομου χαρακτήρα της προσαρμογής αυτής 25

– Επί της εφαρμογής της επίμαχης προσαρμογής 26

Επί της αμφισβήτησης από τις προσφεύγουσες των στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η επίμαχη προσαρμογή 28

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, καθόσον η Επιτροπή άλλαξε μέθοδο υπολογισμού της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής 30

Επί του πρώτου σκέλους, που αφορά αλλαγή, εκ μέρους της Επιτροπής, της μεθόδου υπολογισμού της κανονικής αξίας 32

Επί του δευτέρου σκέλους, που αφορά αλλαγή από την Επιτροπή της μεθόδου υπολογισμού της τιμής εξαγωγής 34

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας 36

Επί των αιτιάσεων σχετικά με τα επίμαχα έξοδα ΠΔΓ 37

Επί των αιτιάσεων σχετικά με την επίμαχη προσαρμογή 38

Επί των δικαστικών εξόδων 39